

**ЕВАНГЕЛИЕТО НА ИСУС
ХРИСТОС ПО
ЙОАН И РИМЛЯНИ**

Редакцията на тези две книги от Святата Библия е направена с цел да се даде на Българския народ чистата Дума на Бога. Това е работа, която продължава. Нека Светият Бог, който Библията ни открива, да донесе мир, надминаващ всяко разбиране и да отвори сърцата за Словото Божие на всички, които четат тези страници.

(Bulgarian)

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ИОАНА

ГЛАВА 1

1 В началото бе Словото, и Словото бе у Бога; и Словото бе Бог.

2 То в началото бе у Бога.

3 Всичко чрез него стана; и което е станало, нищо без него не стана.

4 В него бе живот, и животът бе виделината на човеците.

5 И виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе.

6 Имаше човек, проведен от Бога, името му Иоан.

7 Той дойде да свидетелствува заради виделината, за да повярват всички чрез него.

8 Не бе той виделината, но да свидетелствува за виделината.

9 Той беше истинната виделина, която осветлява всекиго човека що иде на света.

10 В света бе, и светът чрез него стана; и светът го не позна.

11 В своите си дойде, и своите му го не приеха,

12 А които го приеха, даде им власт да бъдат чада Божии, сиреч на тези, които вярват в неговото име:

13 Който не от кръв, нито от похот плътска, нито от похот мъжка, но от Бога се родиха.

14 И Словото стана плът и всели се между нас (и видяхме славата негова, слава както на единородного от Отца) пълен с благодат и истина.

15 Иоан свидетелствува за него, и извика та казваше: Този е, за когото рекох: Който иде след мене преден ми биде, защото от мене понапред бе.

16 И всинца ние от неговата пълнота приехме, и благодат за благодат;

17 Защото законът чрез Мойсея бе даден, а благодатта и истината чрез Исуса Христа биде.

18 Никой никога не е видял Бога: единородният Син, който е в пазухата на Отца, той го изяви.

19 И това е Иоановото свидетелство когато проводиха Юдеите от Ерусалим свещеници и Левити да го попитат: Ти кой си?

20 И изповяда, и не се отрече; и изповяда: Не съм аз Христос.

21 И попитаха го: А що си? Илия ли си ти? И казва: Не съм. Пророкът ли си ти? И отговори: Не.

22 И рекоха му: Кой си? За да дадем ответ на онези, които са ни проводили. Що казваш за себе си?

23 Рече: Аз съм гласа на

Иоан

едного, който вика в пустинята: "Оправете пътя господен", както рече пророк Исаия.

24 А проведените бяха от Фарисеите.

25 И попитаха го и рекоха му: А защо кръщаваш, ако не си Христос, нито Илия, нито пророкът?

26 Отговори им Иоан и рече: Аз кръщавам с вода; а посред вас стои един, когото вие не знаете.

27 Той е, който иде след мене, който преден ми биде, комуто аз не съм достоен да развържа ремъка на обувката му.

28 Това стана във Витавара, отвъд Йордан, дето беше Иоан и кръщаваше.

29 На утринта гледа Иоан Исуса, че иде при него, и казва: Ето Агнеца Божий, който взема греховете на света.

30 Този е, за когото аз рекох: След мене иде човек, който биде преди мене, защото беше по-напред от мене.

31 И аз го не знаех; но за да се яви на Израиля, за това дойдох аз и кръщавам с вода.

32 И свидетелствува Иоан и рече: Видях Духа, който слизаше като гълъб от небето и остана на него.

33 И аз го не знаех; но този, който ме проводи да кръщавам с вода, той ми рече: На когото видиш, че слиза Духът и остава на него, той е, който кръщаваш с Духа Светаго.

34 И аз видях, и свидетелствувам, че този е Син Божий.

35 На утринта пак стоеше Иоан, и двама от учениците негови.

36 И като съгледа Исуса, че минува, казва: Ето Агнеца Божий.

37 И чуха го двамата ученици да говори така, и отидоха след Исуса.

38 И като се обърна Исус и ги видя, че идат подире му, каза им: Що търсите? А те му рекоха: Рави, (което тълкувано ще рече, Учителю) де живееш?

39 Казва им: Елате и вижте. Дойдоха и видяха де живее, и останаха при него през този ден; а часът беше около десет.

40 Единият от тези двамата, които чуха от Иоана за него и го последваха, беше Андрей - братът на Симона Петра.

41 Той първи намира брата си Симона и казва му: Намерихме Месия, което се тълкува Христос.

42 И заведе го при Исуса. И като погледна Исус на него рече: Ти си Симон, син Йонин: ти ще се наречеш Кифа (което се тълкува Петър, камък).

43 На утринта поиска Исус да излезе в Галилея; и намира Филипа и казва му: Ела подире ми.

44 А Филип беше от Витсаида, от града Андреев и Петров.

45 Намира Филип Натанаила и казва му: За когото писа Мойсей в закона и пророците, намерихме Исуса, сина Йосифова, който е от Назарет.

46 И рече му Натанаил: От Назрет може ли да

произлезе нещо добро? Казва му Филип: Ела и виж.

47 Видя Исус Натанаила, че иде към него, и казва за него: Ето истинен Израилтянин, в когото лукавщина няма.

48 Казва му Натанаил: От де ме познаваш? Отговори Исус и рече му: Преди Филип да те повика видях те като беше под смоковницата.

49 Отговори Натанаил и рече му: Учителю, ти си Син Божий: ти си цар Израилев.

50 Отговори Исус и рече му: Понеже ти рекох: Видях те под смоковницата, вярваш ли? По-големи от тия неща ще видиш.

51 И казва му: Истина, истина ви говоря: От нине ще видите небето отворено, и ангелите Божии да възлезват и слезват над Сина Человеческаго.

ГЛАВА 2

1 И на третия ден стана сватба в Кана Галилейска; и майката Исусова беше там.

2 А призваха и Исуса, и учениците негови на сватбата.

3 И понеже се свърши виното, казва майка му на Исуса: Вино нямат.

4 Казва й Исус: Що имаш ти с мене, жено, часът ми още не е дошел.

5 Казва майка му на слугите: Каквото ви рече, сторете.

6 И имаше там шест каменни кюпове сложени по обичай на очищението Юдейско, и побираха всяка две или три ведра.

7 Казва им Исус: Напълнете кюповете с вода. И напълниха ги до горе.

8 И казва им: Налейте сега, та подайте на председателя на трапезата; и подадоха.

9 И щом вкуси председателят на трапезата от водата, претворената във вино, и не знаеше от къде е, (но слугите, които бяха налили водата знаеха) повика младоженеца.

10 И казва му: Всеки човек първом доброто вино слага, и като се понапият, тогаз подолното; ти си задържал доброто вино до сега.

11 Това начало на чудесата направи Исус в Кана Галилейска, и яви славата си; и повярваха в него учениците му.

12 След това слезе в Капернаум, той и майка му, и братята му, и учениците му; и не се бавиха там много дни.

13 И приближаваше на Юдеите пасхата; и Исус възлезе в Ерусалим.

14 И намери в храма тези, които продаваха волове и овци, и гълъби, още и тези, що седяха та разменяваха пари.

15 И направи бич от върве та изпъди всичките от храма, и овците, и воловете; и парите на сребромнителите разсипа, трапезите им притури;

16 И на тези, що продаваха гълъбите рече: Дигнете тези от тука: не правете Бащиния ми дом, дом търговски.

17 И наумиха си учениците, че е писано: "Ревността на твоя дом ме изяде."

18 И отговориха Юдеите, и

Иоан

рекоха му: Какво знамение показваш нам като правиш това?

19 Отговори Исус и рече им: Развалете този храм и за три дни ще го въздигнеш.

20 А Юдеите рекоха: За четиридесет и шест години е съграден този храм, и ти ли за три дни ще го въздигнеш?

21 Но той казваше за храма на тялото си.

22 И тъй, като възкръсна от мъртвите, спомниха си учениците му, че това им бе казал; и повярваха писанието, и словото, което им рече Исус.

23 И когато беше в Ерусалим, в празника на пасхата, мнозина повярваха в неговото име като гледаха знаменията му, които правеше.

24 А сам Исус не се доверяваше тям, защото познаваше всичките,

25 И защото нямаше нужда да му свидетелствува някой за човека, понеже той познаваше що има вътре в човек.

ГЛАВА 3

1 Имаше някой човек от Фарисеите на име Никодим, началник Юдейски.

2 Той дойде през нощта при Исуса и рече му: Рави, знаем, че от Бога си дошел учител; защото никой не може да прави тези знамения, които ти правиш, ако не е Бог с него.

3 Отговори Исус и рече му: Истина, истина ти казвам: Ако се не роди някой изново,

не може да види царството Божие.

4 Казва му Никодим: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?

5 Отговори Исус: Истина, истина ти казвам: ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в царството Божие.

6 Роденото от плътта, плът е, а роденото от Духа, дух е.

7 Недей се чуди, че ти рекох: Трябва да се родите изново.

8 Вятърът вее дето ще; и гласа му ще чуеш, но не ще знаеш от де иде и къде отива; така е всеки, който се е родил от Духа.

9 Отговори Никодим и рече му: Как може да бъде това?

10 Отговори Исус и рече му: Ти си учител Израилев и не знаеш ли това?

11 Истина, истина ти казвам, че: Това, което знаем, казваме и това, което сме видели, свидетелствуваме; и свидетелството ни не приемате.

12 Ако земните работи ви рекох и не вярвате, как щете повярва, ако ви река небесните?

13 И никой не е възлязъл на небето, тъкмо този който е слязъл от небето, Сина Человечески, който е на небето.

14 И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Син Человечески.

15 За да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен.

16 Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина своего единородного, за да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен.

17 Понеже не е проводил Бог Сина си на света да съди света, но да бъде спасен светът чрез него.

18 Който вярва в него не ще бъде осъден; а който не вярва вече е осъден, защото не е повярвал в името на единородного Сина Божия.

19 И то е осъждението, че виделината дойде на света, и човеците възлюбиха тъмнината повече от виделинта, защото делата им бяха зли.

20 Понеже всеки, който прави зло мрази виделината и не иде към виделината да не би да се докажат неговите дела, че са зли;

21 Но, който прави истината иде към виделината, за да се явят делата му, че са по Бога направени.

22 След това дойде Исус и учениците негови в земята Юдейска: и там живееше с тях и кръщаваше.

23 А Иоан кръщаваше в Енон близо до Салим, защото имаше там много вода: и идеха, и кръщаваха се.

24 Понеже Иоан не беше още турен в тъмница.

25 И така стана препиране от страна на учениците Иоанови с Юдеите заради очищението.

26 И дойдоха при Иоана и рекоха му: Рави, онзи, който беше с тебе отвъд Йордан, за когото ти свидетелствува,

ето, той кръщава; и всички отиват при него.

27 Отговори Иоан и рече: Не може човек да взема нищо, ако не му е дадено от небето.

28 Вие сами сте ми свидетели, че рекох: Не съм аз Христос, но че съм проведен пред него.

29 Който има невестата, жених е; а приятелят женихов, който стои та го слуша, радва се твърде много за гласа женихов; и така тая моя радост изпълни се.

30 Той трябва да расте, а аз да се смалявам.

31 Който иде от горе, над всички е отгоре: който е от земята, от земята е, и от земята говори.

32 И това, което е видял и чул, него свидетелствува; и никой не приема свидетелството му.

33 Който приема свидетелството негово, запечатал е, че Бог е истинен.

34 Защото този, когото е Бог пратил, думите Божии говори; понеже Бог не дава нему Духа с мярка.

35 Отец люби Сина и всичко е дал в неговите ръце.

36 Който вярва в Сина, има живот вечен; а който не вярва в Сина, няма да види живот, но гняв Божий остава на него.

ГЛАВА 4

1 А когато разумя Господ Исус, че са чули Фарисеите, че Исус повече ученици прави и кръщава нежели Иоан,

2 (Ако и да не кръщаваше сам си Исус, но учениците му)

Иоан

3 Остави Юдея и отиде пак в Галилея.

4 И трябваше да мине през Самария.

5 И тъй, дойде в един Самарийски град нарицаем Сихар, близо да мястото, което даде Яков на сина си Иосифа.

6 И там имаше кладенец Яковов. Исус прочее, отгруден от път, седеше така на кладенеца: А часът беше около шест.

7 Идва някоя си жена от Самария да начерпи вода. Казва ѝ Исус: Дай ми да пия.

8 (Защото учениците му бяха отишли в града да купят за ядене.)

9 Казва му жената Самарянка: Как ти, който си Юдеянин искаш за пиене от мене, защото съм жена Самарянка? (Защото Юдеите не се съобщават със Самаряните.)

10 Отговори Исус и рече ѝ: Ако би знаела Божията дарба, и кой е, що ти казва: Дай ми да пия, ти би поискала от него, и дал би ти вода жива.

11 Казва му жената: Господине, нито почерпало имаш, и кладенецът е дълбок; и тъй, от де имаш живата вода?

12 Ти по-голям ли си от отца ни Якова, който ни даде кладенеца, и той е пил от него, и синовете му, и добитъците му?

13 Отговори Исус и рече ѝ: Всеки, който пие от тази вода пак ще ожъдне;

14 А който пие от водата, която аз ще му дам, няма да

ожъдне в веки; но водата, която аз ще му дам ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен.

15 Казва му жената: Господине, дай ми тази вода да не ожъднявам, нито да идвам тука да изваждам.

16 Казва ѝ Исус: Иди, повикай мъжа си и дойди тука.

17 Отговори жената и рече: Нямам мъж. Казва ѝ Исус: Право си казала, че нямаш мъж;

18 Защото петима мъже си водила, и този, когото сега имаш, не ти е мъж; туй си право рекла.

19 Казва му жената: Господине, гледам, че ти си пророк.

20 Бащите ни в тази гора се поклониха; а вие казвате, че в Ерусалим е мястото, дето трябва да се кланяме.

21 Казва ѝ Исус: Жено, хвани ми вяра, че иде час, когато нито в тази гора, нито в Ерусалим ще се поклоните на Отца.

22 Вие се кланяте на онова, което не знаете: ние се кланяме на това, което знаем, защото спасението е от Юдеите.

23 Но иде време, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с дух и истина; защото Отец таквиз иска поклонниците си.

24 Бог е дух; и които му се кланят, с дух и истина трябва да се кланят.

25 Казва му жената: Знаем, че ще дойде Месия, който се казва Христос; той кога дойде ще ни възвести всичко.

26 Казва ѝ Исус: Аз съм, който ти говоря.

27 И на това отгоре дойдоха учениците му, и почудиха се, че приказваше с жена; но никой не рече: Що търсиш? Или: Що приказваш с нея?

28 Тогаз жената остави кърчага си и отиде в града, и казва на човеците:

29 Елате да видите човек, който ми каза все що съм сторила: да не бъде той Христос?

30 И тъй, излязоха от града та идеха къде него.

31 А между това учениците му го молеха и казваха: Учителю, яж.

32 А той им рече: Аз имам ястие да ям, което вие не знаете.

33 За то думаха учениците помежду си: Дали някой му донесе да яде?

34 Казва им Исус: Моето ястие е да струвам волята да оногова, който ме е проводил и да извърша неговата работа.

35 Не казвате ли вие, че още четири месеца има и жетвата иде? Ето, казвам ви, подигнете очите си и вижте нивята, че вече бели са за жетва.

36 И който жъне взима заплата и събира плод в живот вечен, за да се радват наедно и който сее, и който жъне.

37 Защото в това нещо истинска е речта, че: "Друг е, който сее и друг е, който жъне."

38 Аз ви проводих да жънете това, което вие не сте се трудили: други се

трудиха и вие влязохте в техния труд.

39 И от този град мнозина Самаряни повярваха в него поради думата на жената, която свидетелствуваше, че: Ми каза всичко що съм сторила.

40 И тъй, когато дойдоха Самаряните при него, молеха му се да остане при тях; и преседа там два дни.

41 И още по-мнозина повярваха поради неговото слово;

42 А на жената казваха: Ние не вярваме вече за твоята дума; понеже сами чухме и знаем, че този е наистина Спасител мира, Христос.

43 А след тези два дена излезе от там и отиде в Галилея.

44 Защото сам си Исус свидетелствува, че пророк в отечеството си няма почест.

45 И когато дойде в Галилея приеа го Галилеяните, като бяха видели всичко, що стори в Ерусалим в празника; защото и те бяха дошли на празника.

46 И дойде Исус пак в Кана Галилейска, дето направи водата вино. И имаше някой си царски човек, на когото сина му бе болен в Капернаум.

47 Той, като чу за Исуса, че е дошел от Юдея в Галилея, отиде при него и молеше му се да слезе и да изцели сина му, защото щеше да умре.

48 Тогаз му рече Исус: Ако не видите знамения и чудеса, не щете повярва.

Иоан

49 Казва му царският човек: Господи, слез докле не е умряло детето ми.

50 Казва му Исус: Иди си, син ти е жив. И повярва човекът на речта, която му рече Исус и отиваше си.

51 И когато той вече слизаше, срещнаха го слугите му и обадиха му, и казаха: Син ти е жив.

52 А той ги попита в кой час му стана по-леко; и рекоха му: Вчера по седем часа го остави треската.

53 И тъй, разумя бащата, че това стана в онзи час, в който му рече Исус: Син ти е жив; и повярва той, и всичкият му дом.

54 Това пак второ чудо стори Исус откак дойде из Юдея в Галилея.

ГЛАВА 5

1 Подир това беше празник Юдейски; възлезе Исус в Ерусалим.

2 А в Ерусалим, близо до овчата порта, има къпалня, която по Еврейски се нарича Витесда и има пет притвора.

3 В тях лежаха голямо множество болни, слепи, хроми, сухи, които чакаха движението на водата.

4 [Защото от време на време слизаше ангел в къпалнята и размъщаше водата; и тъй, който влезеше пръв след размъщването на водата, здрав биваше от каквато болест и да беше болен.]

5 И там имаше някой си човек, болен от тридесет и осем години.

6 Него видя Исус, че лежи;

и понеже знаеше, че от много време вече боледува, казва му: Искаш ли да оздравееш?

7 Отговори му болният: Господине, нямам човек да ме тури в къпалнята когато се размъти водата; и когато аз дохождам друг преди мене слизва.

8 Казва му Исус: Стани, вдигни одъра си, и ходи.

9 И тоз час човекът оздравя, и задигна одъра си, и ходеше; а този ден беше събота.

10 И казаха Юдеите на изцеления: Събота е, не ти е простено да дигнеш одъра си.

11 Отговори им: Онзи, който ме изцели, той ми рече: Дигни одъра си и ходи.

12 Попитаха го: Кой е човекът, що ти рече: Дигни одъра си и ходи?

13 А изцеленият не знаеше кой е; защото Исус се уклони, понеже имаше народ много на това място.

14 Подир това намерва го Исус в хама и рече му: Ето, сега стана ти здрав, не съгрешавай вече, да ти не стане нещо по-зло.

15 Отиде прочее човекът и обади на Юдеите, че Исус е, който го изцели.

16 И за това Юдеите гонеха Исуса и искаха да го убият, защото правеше тези работи в събота.

17 А Исус им отговори: Отец ми до сега работи, и аз работя.

18 И за това Юдеите още повече искаха да го затрият; защото не току, че съботата престъпваше, но и Бога за свой Отец казваше и правеше себе си равен Богу.

19 На това Исус отговори и рече им: Истина, истина ви казвам: Не може синът да прави нищо от самосебе си, ако не вижда Отца да прави това; понеже, което прави той, подобно и Синът това прави.

20 Защото Отецът любил Сина и показва му все, що прави той; ще му покаже и от тези по-големи работи за да се чудите вие.

21 Понеже както Отец въздига мъртвите и съживява, така и Синът, които иска съживява.

22 Защото Отец не съди никого, но е дал Сину всяка съдба,

23 За да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който го е проводил.

24 Истина, истина ви казвам, че който слуша словото мое и вярва в тогоз, който ме проводил, има живот вечен, и на съд няма да дойде, но преминал е от смъртта в живота.

25 Истина, истина ви казвам, че иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Сина Божия и, които го чуят ще оживеят.

26 Защото, както Отец има в себе си живот, така е дал и Сину да има живот в себе си;

27 И власт му е дал да прави и съд, защото е Син Человечески.

28 Недейте се чути на това; защото иде час, в който всички, които са в гробовете ще чуят гласа му,

29 И ще излязат, онези, които са правили добро, във

възкресението на живот, а онези, които са правили зло, във възкресението на осъждение.

30 Не мога аз да правя нищо от себе си: съдя както чуя; и съдбата ми е праведна, защото не искам моята воля, но волята на Отца, който ме проводил.

31 Ако свидетелствувам аз за себе си, свидетелството ми не истинно.

32 Друг е, който свидетелствува за мене; и зная, че свидетелството, което свидетелствува за мене е истинно.

33 Вие проводихте до Иоана; и свидетелствува за истината.

34 Аз обаче от човеци свидетелство не вземам, но казвам това за да се спасите вие.

35 Той беше светило, което гореше и светеше; и вие поискахте да се порадвате за малко време на неговото светене.

36 Но аз имам по-голямо от Иоановото свидетелство; защото работите, които Отец ми даде да ги извърша, тези работи, които аз правя, свидетелствуват за мене, че ме е Отец проводил.

37 И Отец, който ме е пратил, той свидетелствува за мене. Нито гласа му сте чули, нито лицето му сте видели.

38 И словото негово нямате да пребъдва във вас, защото вие не вярвате на тогоз, когото е той изпратил.

39 Изпитвайте писанията; защото вие мислите, че в тях

Иоан

имате живот вечен; и те са, които свидетелствуват за мене.

40 Но вие не искате да дойдете при мене за да имате живот.

41 От човеци слава не приемам;

42 Но познах ви, че нямате в себе си любов Божия.

43 Аз дойдох в името на Отца моего и не ме приемате: ако дойде друг в свое си име, него ще приемете.

44 Как можете да повярвате вие, които приемате слава един от друг и не търсите славата, която е само от Бога?

45 Да не мислите, че аз ще ви обвиня пред Отца: има кой да ви обвини - Мойсей, на когото вие уповахте.

46 Защото, ако бяхте вярвали в Мойсея, повярвали бихте в мене: понеже той за мене писа.

47 Ако ли неговите писания не вярвате, как ще повярвате моите думи?

ГЛАВА 6

1 След това отиде Исус отвъд Галилейското море, сиреч, Тивериадско.

2 И след него идеше народ много; защото гледаха чудесата неговии, които правеше над болните.

3 И възлезе Исус на гората и седеше там с учениците си.

4 И приближаваше пасхата, празникът Юдейски.

5 И като вдигна Исус очи и видя, че народ много иде към него, казва Филипу: От де да купим хляб да ядат тези.

6 (А това казваше той да го изпита: защото си знаеше какво щеце да прави.)

7 Отговори му Филип: За двесте динарии хляб не им постига за да вземе всеки от тях по малко нещо.

8 Казва му един от учениците неговии, Андрей, братът на Симона Петра:

9 Има тука едно момченце, което има пет ечемичени хляба и две риби: но те що са на толкова души?

10 А Исус рече: Сторете да седнат човеците. А на това място имаше трева много: и тъй насядаха мъже до пет хиляди на брой.

11 И взе Исус хлябовете и благодари; и раздаде ги на учениците, а учениците на седящите; така и от рибите колкото искаха.

12 И като се наситиха, казва на учениците си: Съберете останалите укрухи за да се не изгуби нищо.

13 И тъй, от пете ечемени хляба събраха и напълниха дванадесет коша укрухи, които изостанаха на тези що ядоха.

14 Тогава човеците, като видяха чудото, което е сторил Исус, казваха: Наистина това е пророкът, който имаше да дойде на света.

15 И тъй, като разумя Исус, че ще дойдат да го грабнат за да стане цар, отиде пак сам си той на гората.

16 И когато се свечери, слязоха у човеците му на морето.

17 И влязоха в ладията, та отиваха отвъжд морето в

Капернаум. И вече беше се стъмнило, а Исус не бе дошъл още при тях:

18 И морето се подигаше, понеже духаше силен вятър.

19 И като бяха гребли до двадесет и пет тридесет стадии, видяха Исуса, че ходи по морето и приближава ладията; и убояха се.

20 Но той им каза : Аз съм, не бойте се!

21 Тогаз искаха да го вземат в ладията: и тутакси ладията се намери на земята, на която отиваха.

22 На утринта народът, който стоеше отвъжд морето, като видя, че нямаше друга ладия там, но само тая, в която влязоха учениците му и, че Исус не влезе с учениците си в ладията, но учениците му сами тръгнаха,

23 (А други ладии дойдоха от Тивериада близу до мястото, дето ядоха хляба, когато Господ бе благословил)

24 И тъй, като видя народът, че няма Исус, нито учениците му, влязоха и те в ладията, та дойдоха в Капернаум и търсиха Исуса.

25 И като го намериха отвъжд морето, рекоха му: Рави, кога дойде ти тука ?

26 Отговори им Исус и рече: Истина, истина ви казвам: Търсите ме, не защото видяхте чудеса, но защото ядохте от хлябовете и се наситихте.

27 Работете не за храна, която се разваля, а за храна, която трае в живота вечен, която Син Человечески ще ви

даде: защото Отец Бог на него е положил своя печат .

28 А те му рекоха: Що да сторим, за да работим делата Божии?

29 Отговори Исус и рече им: Това е делото Божие, да повярвате в този, когото е той проводил.

30 Тогаз му рекоха: Че ти какво знамение правиш да видим и да повярваме в тебе? Що вършиш?

31 Бащите ни ядоха манна в пустинята, както е писано: Хляб от небето им даде да ядат.

32 Рече им на това Исус: Истина, истина ви казвам: Не ви даде Моисей хляба от небето.

33 Защото Божият хляб е този, който слезва от небето и дава живот на света.

34 Рекоха му пак те: Господи, дай ни всякога този хляб.

35 Исус им рече: Аз съм хляба на живота: Който иде при мене няма да огладнее, и който вярва в мене никога няма да ожъдне.

36 Но аз ви рекох, че вие не видяхте и не вярвате.

37 Всичко, що ми дава Отец, при мен ще дойде; и който дойде при мене няма да го изпъдя;

38 Защото слязох от небето, не моята воля да сторя, но волята на тогози, който ме е проводил;

39 А волята на Отца, който ме е проводил е тая: всичко, що ми даде да не изгубя нищо от него, но да го възкреса в последният ден.

40 И това е волята на този,

Иоан

който ме е проводил; всеки, който види Сина и вярва в него, да има живот вечен; и аз ще го възкреса в последния ден.

41 Тогаз роптаеха Юдеите за него, защото рече: Аз съм хляба, що е слязъл от небото.

42 И казаха: Не е ли този Исус, синът Йосифов, на когото ние познаваме баща му и майка му? Как прочее казва той: Аз съм от небото слязъл?

43 А Исус отговори и рече им: Не роптайте по между си.

44 Никой не може да дойде при мене, ако го не привлече Отец, който ме е съпроводил; и аз ще го възкреса в последния ден.

45 Писано е в пророците: "И всички ще бъдат научени от Бога." И всеки, който слуша и се научи от Отца иде при мене.

46 Не, че е видял някой Отца освен тогоз, който е от Бога: той е видял Отца.

47 Истина, истина ви казвам: Който вярва в мене има живот вечен.

48 Аз съм хляба на живота.

49 Бащите ви ядоха манната в пустинята и умряха.

50 Този е хлябът, който слязва от небото, за да яде някой от него и да не умре.

51 Аз съм живия хляб, слезналия от небото. Ако яде някой от този хляб ще живее во веки; и хляба, който аз ще дам, е моята плът, която аз ще дам за живота на света.

52 Тогава се препираха Юдеите помежду си и

казваха: Как може този да ни даде да ядем плътта му?

53 А Исус им рече: Истина, истина ви казвам: Ако не ядете плътта на Сина Человеческаго, и не пиете кръвта му, нямате живот в себе си.

54 Който яде плътта ми и пие кръвта ми има живот вечен; и аз ще го възкреса в последния ден.

55 Защото плътта ми е истинна храна, и кръвта ми е истинно питие.

56 Който яде плътта ми и пие кръвта ми в мене пребъдва, и аз в него.

57 Както ме е проводил Отец живий и аз живея в Отца, така и, който ме яде ще живее чрез мене.

58 Този е хлябът, който слезе от небото, не както вашите бащи ядоха манната и умряха: който яде този хляб ще живее во веки.

59 Това рече той в съборището като поучаваше в Капернаум.

60 И, тъй мнозина от неговите ученици, като чува, рекоха: Жестока е тая дума, кой може да я слуша?

61 Но Исус като узна в себе си, че негодуват за това учениците негови, рече им: Това ли ви съблазнява?

62 А ако видите Сина Человеческаго да възлязва дето е бил отпърво?

63 Духът е онова, което дава живот: плътта нищо не ползува: думите, които аз ви говоря дух са и живот са.

64 Но има някои от вас, които не вярват. Защото знаеше Исус из начало кои

са, що не вярват, и кой е, който ще го предаде.

65 И казваше: За това ви рекох, че никой не може да дойде при мене, ако не му е дадено от Отца ми.

66 От това мнозина от неговите ученици се повърнаха назад, и не ходеха вече с него.

67 Тогава рече Исус на дванадесетте: Да ли искате и вие да си идете?

68 А Симон Петър му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на живот вечен;

69 И ние повярвахме и познахме, че си ти Христос, Син на Бога живаго.

70 Отговори им Исус: Не избрах ли аз вас дванадесетте? Но един от вас е дявол.

71 Казваше за Юда Симонов Искориотски; защото той бе от дванадесетте, щеше да го предаде.

ГЛАВА 7

1 И след това ходеше Исус по Галилея; защото не рачеше да ходи по Юдея, понеже Юдеите искаха да го убият.

2 А бе близо Юдейския празник на шаторразпъването.

3 И рекоха му братята му: Премини от тука и иди в Юдея, за да видят и твоите ученици делата, които правиш.

4 Защото никой не прави нищо скришом и иска да бъде той явен. Ако правиш това, яви себе си на света.

5 Защото нито братята му вървяха с него.

6 Тогава казва им Исус: Моето време не е настанало още, а вашето време е винаги готово.

7 Вас светът не може да ви ненавижда, но мене ненавиди, защото аз свидетелствам за него, че неговите дела са лукави.

8 Вие възлезте на този празник, аз няма още да възляза на този празник, защото времето ми не се е изпълнило още.

9 И това като им рече остана си в Галилея.

10 А като възлязоха братята му, тогаз и той възлезе на празника, не явно, но тайно някак си.

11 Юдеите прочее дириха го на празника и казваха: Къде е онзи?

12 И имаше много глъчка за него помежду народа: едни говореха, че е добър, а други казваха: Не, но лъсти народа.

13 Никой обаче не говореше явно за него поради страха от Юдеите.

14 Но като се преполовяваше вече празника, възлезе Исус в храма и поучаваше.

15 И чудеха се Юдеите, и казваха: Как този знае книжно учение като не е учил?

16 Отговори им Исус и рече: Моето учение не е мое, но на оногози, който ме е проводил.

17 Ако иска някой да прави неговата воля, позна ще за поучението да ли е от Бога, или аз от самосебе си говоря.

18 Който говори от самосебе си, иска своята си слава, а който иска славата на

Иоан

оногози, който го е проводил, той е истински и няма неправда в него.

19 Мойсей не ви ли даде закона? И никой от вас не изпълнява закона. Защо искате да ме убие?

20 Отговори народът и рече: Бяс имаш. Кой иска да те убие?

21 Отговори Исус и рече им: Едно дело сторих и всинца се чудите.

22 За това Мойсей ви даде обрязването (не, че е от Мойсея, но от отците) и в събота обрязват човека.

23 Ако в събота приема човек обрязване, за да се не наруши законът Мойсеев, на мене ли се гневите, защото цял човек оздравих в събота?

24 Не съдете по лице, но права съдба съдете.

25 Тогаз казваха някои от Ерусалимляните. Не е ли този, когото искат да убият?

26 И ето, явно говори, и не му казват нищо. Да не би известно да са познали князовете, че този е наистина Христос?

27 Но тогози го знаем от къде е, а Христос, когато дойде, никой няма да знае от къде е.

28 Тогова Исус, като поучаваше в храма, възгласи и рече: И мене знаете, и от къде съм знаете, и от самосебе си не съм дошел, но е истински този, който ме е проводил, когото вие не знаете.

29 Но аз го зная, защото съм от него, и той ме проводил.

30 И тъй, искаха да го хванат; и никой не тури ръка

на него, защото не му бе дошъл часът още.

31 И мнозина от народа повярваха в него, и казваха: Христос, кога дойде, по-големи ли чудеса ще направи от тези, които този стори?

32 Чуха Фирисеите, че тъй гълчи народът за него и проводиха Фарисеите, и първосвещениците да го уловят.

33 И на тях рече Исус: Още малко време съм с вас, и ще ида при оногози, който ме е проводил.

34 Ще ме потърсите и няма да ме намерите, и дето съм аз вие не можете да дойдете.

35 Рекоха на това Юдеите помежду си: Къде ще иде този, че няма да го намерим? Да не би да иде в разсеяните между Елините и да учи Елините?

36 Каква е тая дума, която рече: Ще ме потърсите и няма да ме намерите; и: Дето съм аз вие не можете да дойдете?

37 А в последният ден, великият на празника, стоеше Исус и възгласи, та рече: Ако е някой жаден, да дойде при мен да пие.

38 Който вярва в мене, както рече писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му.

39 А това рече за Духа, когото щяха да приемат вярващите в него; защото не бе даден още Дух Светий, понеже Исус не беше се прославил.

40 И тъй, мнозина от народа, като чуха това слово, казваха: Наистина този е пророкът.

41 Други казваха: Този е Христос. Други казваха: Че от Галилея ли ще дойде Христос?

42 Не рече ли писанието, че от семето Давидово и от градеца Витлеем, дето беше Давид, ще дойде Христос?

43 И тъй, стана раздор за него между народа.

44 И някои от тях искаха да го хванат, но никой не тури ръце на него.

45 И дойдоха си слугите при първосвещениците и Фарисеите, и те им рекоха: Защо го не докарахте?

46 Отговориха слугите: Никога не е говорил човек тъй, както този човек говори.

47 А Фарисеите им отговориха: Да не би и вие да сте се прелъстили?

48 Има ли да е повярвал в него някой от князовете, или от Фарисеите?

49 Но този прост народ, който не знае закона, проклети се.

50 Казва им Никодим, този що бе ходил нощя при него, който беше един от тях:

51 Нашият закон осъжда ли човека, ако не чуе първом от него и не разбере що прави?

52 Отговориха и рекоха му: Да не си и ти от Галилея? Испитай и виж, че пророк от Галилея не е възстанал.

53 И отиде всеки у дома си.

ГЛАВА 8

1 И Исус отиде на гората Елионска.

2 И на заранта дойде пак в

храма, и всичкият народ идеше при него, и седна та ги учеше.

3 И доведоха книжниците, и Фарисеите при него една жена, хваната в прелюбодейство и, като я поставиха наред,

4 Казват му: Учителю, тая жена биде хваната в самото дело като прелюбодействаше.

5 А в закона Мойсеев повеля нам, които са таквиз с камъни да ги убиваме; а ти що казваш?

6 И това казваха да го изкушават, за да имат да го обвиняват. А Исус се наведе долу и пишеше с пръст на земята.

7 И като постоянастаха да го питат, изправи се и рече им: Който от вас е безгрешен, той първи да хвърли камък на нея.

8 И пак се наведе надолу, и пишеше на земята.

9 А те, като чуха това, от съвест избличавани, излезваха си един по един, като начнаха от старите до най-сетните; и остана Исус сам си, и жената стоеше наред.

10 И когато се изправи Исус, и не видя никой освен жената, рече и: Жено, де са онези, които те обвиняваха? Не те ли осъди никой?

11 И тя рече: Никой, Господи. И Исус и рече: Нито аз те осъждам: иди си и от сега не съгрешавай вече.

12 И пак говореше Исус народу и казваше: Аз съм виделина на света: който ме следва няма да ходи в

Иоан

тъмнина, но ще има виделината на живота.

13 А Фарисеите му рекоха: Ти сам си за себе си свидетелствуваш: твоето свидетелство не е истинско.

14 Отговори Исус и рече им: Ако и да свидетелствувам аз сам за себе си, свидетелството ми е истинно; защото знам откъде съм дошел и къде отивам; а вие не знаете от къде ида и на къде отхождам.

15 Вие съдите плътски: аз не съдя никого.

16 Но ако и да съдя, моята съдба е истинска; защото не съм сам, но аз и Отец, който ме е пратил.

17 А и във вашия закон е писано, че на двама човека свидетелството е истинно .

18 Аз съм, който свидетелствувам за себе си; И Отец ми, който ме е проводил, свидетелствува за мене.

19 Тогаз му казваха: Де е твоят Отец? Отговори Исус: Нито мене знаете, нито Отца ми: Ако бихте знаели мене, щяхте да знаете и Отца ми.

20 Тези думи изговори Исус в съкровищницата, когато поучаваше в храма; и никой го не хвана, защото не беше му дошел още часът.

21 И пак им рече Исус: Аз отхождам; и ще ме търсите, и ще умрете в греха си. Дето отивам аз, вие не можете да дойдете.

22 А Юдеите казваха: Да не би да се убие и за това казва: Дето отхождам аз, вие не можете да дойдете?

23 И рече им: Вие сте от тия, които са долу; аз съм от ония,

които са горе. Вие сте от този свят: аз не съм от този свят.

24 За това ви рекох, че в греховете си ще умрете; защото, ако не повярвате, че съм аз, в греховете си ще умрете.

25 А те му казаха: Ти кой си? И рече им Исус: Аз съм това, което от начало ви казвам.

26 Много имам да говоря и да съдя за вас; но този, който ме е проводил, истински е; и аз, което съм чул от него, това казвам на света.

27 Не разумяха, че им говореше за Отца.

28 Тогаз им рече Исус: Кога въздигнете Сина Человеческаго, тогаз щете позна, че съм аз и от само себе си нищо не правя, но както ме е научил Отца ми това говоря.

29 И този, който ме е проводил, с мене е: не ме е оставил Отец самичък, защото аз правя всякога, що е нему угодно.

30 Това като говореше, мнозина повярваха в него.

31 И казваше Исус на повярвалите в него Юдеи: Ако вие устоите в моята дума, наистина сте мои ученици;

32 И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.

33 Отговориха му: Семе Авраамово сме, и никога никому раби не сме ставали: как казваш ти : Свободни ще бъдете?

34 Отговори им Исус: Истина, истина ви казвам: Всеки, който прави грях, раб е на греха.

35 И рабът не остава вечно в къщата; а синът вечно пребъдва.

36 И тъй, ако синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни.

37 Зная, че сте семе Аврамово; но искате да ме убиете, защото моята дума във вас се не вмещава.

38 Аз говоря това, което съм видял у Отца си; и вие такожде правите това, което сте видели от отца си.

39 Отговориха и рекоха му: Отец наш е Авраам. Казва им Исус: Ако бяхте чада Авраамови, делата Авраамови бихте правили.

40 А сега искате да ме убиете, мене, човека, който ви говорих истината, която чух от Бога: това Авраам не е сторил.

41 Вие правите делата бащини си. А те му рекоха: Ние не сме родени от блуд; едного Отца имаме, Бога.

42 Рече им Исус: Ако беше ви Бог Отец, то вие любили бихте мене, защото аз от Бога излязох и дойдох; защото не съм дошел от самосебе си, но той ме проводи.

43 Защо не разумявате говоренето? Защото не можете да слушате моето слово.

44 Вие сте от баща дявола, и похотите бащини си искате да правите. Той беше от край човекоубийца и не устоя в истината; защото истина в него няма. Когато говори лъжата, от своите си говори, защото е лъжец и на лъжата баща.

45 А пък аз, защото казвам истината, не ми вярвате?

46 Кой от вас ме избличава за грях?

47 Който е от Бога, Божиите думи слуша: вие за това не слушате, защото от Бога не сте.

48 На това отговориха Юдеите му и рекоха му: Не казваме ли ние право, че си Самарянин и имаш бяс?

49 Отговори Исус: Нямам аз бяс, но почитам Отца си, а вие ме безчистите.

50 И аз не търся моята слава: има кой да я търси и да съди.

51 Истина, истина ви казвам: Ако упаци някой моето слово, няма да види смърт до века.

52 Тогаз му рекоха Юдеите: Сега разбрахме, че имаш бяс. Авраам умря и пророците; и ти казваш: Ако упаци някой словото ми, смърт няма да вкуси.

53 Ти по-голям ли си от Авраама, който умря? И пророците умряха: ти на какъв се правиш?

54 Отговори Исус: Ако славя аз сам себе си, славата ми е нищо: Баща ми е, който ме слави, за когото вие казвате, че е Бог ваш;

55 И не сте го познали; но аз го познавам; и ако река, че не го познавам ще бъда подобен вас лъжец; но аз го познавам и думата му държа.

56 Баща ви Авраам рад би бил да види моя ден; и видя и възрадва се.

57 Рекоха му Юдеите: Петдесет години нямаш още и Авраама ли си видял?

Иоан

58 Рече им Исус: Истина, истина ви казвам: Преди да бъде Авраам, аз съм.

59 Тогаз взеха камене да хвърлят върху него; но Исус се скри и излезе из храма, и мина през сред тях, и така си отиде.

ГЛАВА 9

1 И като заминаваше, видя едного човека, сляп от рождението си.

2 И попитаха го учениците му, и рекоха: Рави, кой е съгрешил, той ли или родителите му, та се е сляп родил?

3 Отговори Исус: Нито е той сгрешил, нито родителите му; но да се яват делата Божии на него.

4 Аз трябва да върша работите на тогози, който ме е проводил докле е ден: иде нощ, когато никой не може да работи;

5 Докле съм в света, виделина съм на света.

6 Това като рече, плюна на земята и направи кал от плюнката, и помаза с кал очите на слепия,

7 И рече му: Иди, омий се в къпалнята Силоам (което се тълкува Проводен). И тъй, отиде, оми се, и дойде прогледнал.

8 А съседите, и които го бяха виждали отпърво, че беше сляп казваха: Не е ли този, който седеше та просеше?

9 Едни казваха: Той е: други, че: Прилича на него: той казваше: Аз съм.

10 И говореха му: Как ти се отвориха очите?

11 Отговори той и рече: Човек, който се казва Исус, направи кал и помаза очите ми, и рече ми: Иди на къпалнята Силоам и омий се; а като отидох и се омих, прогледах.

12 Тогаз му рекоха: Де е той? Казва: Не зная.

13 Заведоха при Фарисеите тогоз, който бе някога сляп.

14 А беше събота когато направи Исус калта и отвори очите му.

15 И пак го питаха и Фарисеите как прогледа. И той им рече: Кал тури на очите ми и омих се, и гледам.

16 И казваха някои от Фарисеите: Този човек не е от Бога, защото съботата не варди. Други казваха: Как може грешен човек да върши такъв чудеса? И имаше раздор помежду им.

17 Казват пак на слепия: Ти що казваш за него понеже ти е отворил очите? И той рече: Пророк е.

18 А Юдеите не повярваха за него, че е бил сляп и прогледнал, докле не повикаха родителите на тогоз, който бе прогледнал

19 Та ги попитаха и рекоха: Този ли е синът ви, за когото вие казвате, че е сляп роден? А сега как види?

20 Отговориха им родителите му и рекоха: Знаем, че този е синът ни, и сляп се роди;

21 А сега как види не знаем, или кой му е отворил очите не знаем: той е на възраст: него питайте: сам той да говори за себе си.

22 Това рекоха родителите

му, защото се бояха от Юдеите; понеже вече се нагласили Юдеите, ако го изповяда някой, че е Христос, да го отлъчат от съборището.

23 За туй родителите му рекоха: На възраст е: питайте него.

24 И тъй, повикаха втори път човека, който бе сляп, и рекоха му: Дай слава Богу: ние знаем, че този човек е грешник.

25 А той отговори и рече: Грешник ли е не зная: едно знам, че бях сляп, а сега видя.

26 И рекоха му пак: Що ти направи? Как ти отвори очите?

27 Отговори им: Рекох ви вече и не чухте, защо искате пак да чуете? Да не би да искате и вие да бъдете негови ученици?

28 А те го укориха и рекоха: Ти си негов ученик, а ние сме Мойсееви ученици.

29 Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил; а тогоз не знаем от де е.

30 Отговори човекът и рече им: Това е чудното, че вие не знаете от къде е, и отвори очите ми.

31 А знаем, че Бог грешниците не слуша; но ако е някой богочестив и прави волята му, него слуша.

32 А пък от века не се чуло да е отворил някой си очи на сляп роден човек.

33 Ако да не бе той от Бога, не можеше нищо да стори.

34 Отговориха и рекоха му: Ти съвсем в грехове си роден, и ти ли учиш нас? И го изпъдиха въвн.

35 Чу Исус, че са го изпъдили въвн, и като го намери рече му: Ти вярваш ли в Сина Божия?

36 Отговори той и рече: Кой е той, Господи, да вярвам в него?

37 Рече му Исус: И видял си го, и който приказва с тебе, той е.

38 А той рече: Вярвам, Господи; и поклони му се.

39 И рече Исус: Аз за съд дойдох на този свят, да видят невидещите, а видещите да станат слепи.

40 И чуха това онези от Фарисеите, които бяха с него, и рекоха му: Да не сме и ние слепи?

41 Рече им Исус: Ако бяхте слепи, грях не бихте имали; но сега казвате, че: Видим; и тъй, грехът ви остава.

ГЛАВА 10

1 Истина, истина ви казвам: Който не влязва през вратата в кошарата на овците, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник.

2 А който влязва през вратата, пастир е на овците.

3 Него вратарят отваря; и овците слушат гласа му; и своите овци по име зове, и ги извожда.

4 И когато изкара овците си въвн, ходи пред тях; и овците идат след него, защото знаят гласа му.

5 А след чужденец не щат отидат, но ще побягнат от него; защото гласът на чужденците не знаят.

6 Тази притча им рече Исус;

Иоан

но те не разумяха що бе това, което им говореше.

7 Тогаз пак им рече Исус: Истина, истина ви казвам, че аз съм вратата на овците.

8 Всички, които са дошли пред мене са крадци и разбойници; но овците ги не послушаха.

9 Аз съм вратата: през мене, ако влезе някой, спасен ще бъде, и ще влезе и ще излезе, и паша ще намери.

10 Крадецът не иде освен да открадне, да заколи, и да погуби: аз дойдох за да имат живот, и да го имат преизобилно.

11 Аз съм добрият пастир: добрият пастир душата си полага за овците.

12 А наемникът, който не е овчар, на когото овците не са негови, види вълка, че иде и остави овците, и бяга; и вълкът разграбя овците, и разпръсква ги.

13 А наемникът бяга, защото е наемник и не го е грижа за овците.

14 Аз съм добрият пастир и познавам моите; и моите мене познават.

15 Както ме познава Отецът, така и аз познавам Отца; и душата си полагам зарад овците.

16 И други овци имам, които не са от този двор, и тях трябва да събера; и ще чуят гласа ми; и ще бъде едно стадо и един пастир.

17 За това Отец ме люби, защото аз полагам душата си, за да я взема пак.

18 Никой не ми я отнема, но аз от самосебе си я полагам. Имам власт да я положа и

имам власт пак да я взема. Тази заповед приех от Отца си.

19 И тъй, пак стана раздор между Юдеите за тези думи.

20 И мнозина от тях казваха: Бяс има и луд е: що го слушате?

21 Други казваха: Тези думи не са на беснуем човек. Може ли бяс да отваря очи на слепи?

22 И стана в Ерусалим празникът на освещението на храма, и зима беше.

23 И ходеше Исус в храма, в притвора Соломонов.

24 Между това заобиколиха го Юдеите и казваха му: До кога ще държиш душите ни в съмнение? Ако си ти Христос, кажи ни явно.

25 Отговори им Исус: Казвах ви и не вярвате. Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелствуват за мене.

26 Но вие не вярвате, защото не сте от моите овци, както ви рекох.

27 Моите овци слушат моя глас, и аз ги познавам, и те идат след мене.

28 И аз им давам живот вечен; и няма да загинат во веки, и никой няма да ги грабне от ръката ми.

29 Отец ми, който ми ги даде, от всички е най-голям; и никой не може да ги грабне от ръката на Отца ми.

30 Аз и Отец едно сме.

31 Тогаз пак взеха Юдеите камене да го убият.

32 Отговори им Исус: Много добри дела от Отца моего ви показах: за кое от тези дела хвърляте камене върху мене?

33 Отговориха му Юдеите и рекокоха: За добро дело не хвърляме камене върху тебе, но за богохулство и защото ти, като си человек, правиш себе си Бог.

34 Отговори им Исус: Не е ли писано във вашия закон: "Аз рекох": "Богове сте"?

35 Ако нарече богове онези, към които биде словото Божие (и писанието не може да се наруши)

36 На тогоз, когото Бог освети и проводи на света, вие казвате ли: Богохулстваш, защото рекох: Син Божий съм?

37 Ако не правя делата на Отца моего, не вярвайте в мене;

38 Но ако ги правя, в мене като не вярвате, вярвайте в делата, за да познаете и повярвате, че Отец е в мене и аз в него.

39 Тогаз пак искаха да го хванат; но избягна из ръцете им,

40 И отиде пак отвъжд Йордан, на мястото дето кръщаваше напред Иоан; и остана там.

41 И мнозина дойдоха при него, и казваха: Иоан никое чудо не стори; но всичко, що рече за него, истинско беше.

42 И там повярваха мнозина в него.

ГЛАВА II

1 Имаше някой си болен на име Лазар, от Витания, от селото на Мария и на сестра ѝ Марта.

2 (А Мария беше тая, що бе помазала Господа с миро и

отрила бе нозете му с косите си, на която брат ѝ Лазар беше болен.)

3 И тъй, проводиха сестрите до него да му кажат: Господи, ето, този когото любиш, болен е.

4 И като чу Исус рече: Тая болест не е на смърт, но за славата Божия, да се прослави Син Божий чрез нея.

5 А Исус обичаше Марта и сестра ѝ, и Лазара.

6 И тъй, откак чу, че е болен тогаз се бави два дни на това място дето беше.

7 Подир това казва на учениците: Да идем пак в Юдея.

8 Казват му учениците: Рави, сега искаха Юдеите да те убият с камене и пак ли там отхождаш?

9 Отговори Исус: Не са ли дванадесет часове в деня? Ако ходи някой днене, не се препънва, защото гледа виделината на този свят.

10 Ако ли ходи някой ноще, препънва се, защото виделината не е в него.

11 Това рече и подир туй казва им: Лазар, нашият приятел, заспа; но да ида да го събудя.

12 Рекоха му учениците му: Господи, ако е заспал ще оздравее.

13 Но Исус бе рекъл заради смъртта му: а те мислеха, че казва за от сън заспиване.

14 Тогаз им рече Исус явно: Лазар умря.

15 И заради вас, за да повярвате, радвам се, че не бях там; но да идем при него.

16 А Тома, нарицаемий

Иоан

Близнец, рече на съучениците: Да идем и ние да умрем с него.

17 И тъй, като дойде Исус, намери го, че беше четири дена вече в гроба.

18 А Витания беше близо до Ерусалим колкото петнадесет стадии;

19 И мнозина от Юдеите бяха дошли при Марта и Мария да ги утешат за брат им.

20 И Марта, щом чу, че иде Исус, посрещна го; а Мария седеше в къщи.

21 Тогаз рече Марта Исусу: Господи, ако беше бил ти тука, не би умрял брат ми;

22 Но и сега знаей, че и каквото и да поискаш от Бога, ще ти даде Бог.

23 Казва и Исус: Брат ти ще възкръсне.

24 Казва му Марта: Знаем, че ще възкръстне във възкръснението в последния ден.

25 Рече ѝ Исус: Аз съм възкресението и живота: който вярва в мене и да умре, ще оживее;

26 И всеки, който е жив и вярва в мене, до века няма да умре. Вярваш ли в това?

27 Казва му: Ей, Господи аз повярвах, че ти си Христос, Син Божий, който има да дойде на света.

28 И като рече това, отиде и повика скритом сестра си Мария, и рече: Учителят дойде и те вика.

29 Тя, щом чу, стана скоро и отиде при него.

30 (Исус не бе дошел още в селото, но беше на мястото дето го посрещна Марта.)

31 А Юдеите, които бяха с

нея в къщи и я утешаваха, като видяха, че Мария стана скоро и излезе, отидоха подире ѝ, защото думаха: Отива на гроба да плаче там.

32 И като дойде Мария там, дето беше Исус та го видя, падна на нозете му и казваше му: Господи, ако беше бил ти тука, нямаше да умре брат ми.

33 Исус като я видя, че плаче и тези, що бяха с нея Юдеи, че плачат, разтъжи се духом и се смути.

34 И рече: Де го турихте? Казват му: Господи, ела и виж.

35 Просълзи се Исус.

36 И думаха Юдеите: Виж колко го обичаше!

37 А някои от тях рекоха: Не можеше ли този, който отвори на слепият очите да направи щото и този да не умре?

38 Исус, прочее, пак като тъжеше в себе си, идва на гроба. То беше пещера и на нея лежеше камик.

39 Казва Исус: Дигнете камика. Казва му Марта, сестрата на умрелия: Господи, смърди вече, защото е четверодневен.

40 Казва и Исус: Не ти ли казах, че ако повярваш ще видиш славата Божия?

41 Тогаз дигнаха камика дето лежеше умрелият. А Исус дигна очи нагоре и рече: Отче, благодаря ти, че ме послуша;

42 И аз знаех, че винаги ме слушаш, но за предстоящия народ рекох това за да повярват, че ти си ме проводил.

43 И това като рече, възгласи с голям глас: Лазаре, излез вѣн.

44 И излезе умрялият, ръцете му и нозете му повити в саван, и лицето му беше забрадено с кърпа. Казва им Исус: Разповийте го и оставете го да си иде.

45 Тогаз мнозина от Юдеите, които бяха дошли при Мария и видяха това, що стори Исус, и повярваха в него.

46 А някой от тях отидоха при Фарисеите и казаха им всичко що направи Исус.

47 Тогаз първосвещениците и Фарисеите събраха събор и говореха: Що да сторим? Защото този человек много чудеса прави.

48 Ако го оставим така, всички ще повярват в него; и ще дойдат Римляните, и ще изтребят и мястото, и народа ни.

49 А някой си от тях, на име Каиафа, който беше първосвещеник през тази година, рече им: Вие нищо не знаете;

50 Нито размишлявате, че е по-добре нам да умре един человек за народа, а не да загине цял народ.

51 И това от себе си го не рече; но понеже беше първосвещеник през оная година пророкува, че ще умре Исус заради народа,

52 И не току за народа, но за да събере на куп разсеяните чада Божии.

53 И тъй, онзи ден сговориха се да го убият.

54 За това Исус не ходеше вече явно между Юдеите, но

отиде от там на мястото близо до пустинята в град, наричаем Ефраим и там живееше с учениците си.

55 И приближаваше пасхата на Юдеите; и мнозина от това място възлязоха пред пасхата в Ерусалим да очистят себе си.

56 Тогаз търсеха Исуса и разговаряха се помежду си като стоеха в храма: Как ви се струва, няма ли да дойде на празника?

57 А бяха дали заповед първосвещениците и Фарисеите, ако разбере някой де е, да извести, за да го уловят.

ГЛАВА 12

1 А шест дни преди пасхата дойде Исус във Витания, дето беше бившият умрял Лазар, когото възкреси от мъртвите.

2 И направиха му там вечеря, и Марта слугуваше; а Лазар беше един от тези, които седяха с него наедно на трапезата.

3 Тогаз Мария взе една литра чисто драгоценно миро нард и помаза нозете Исусови, и отри нозете му с косите си; и къщата се изпълни от благоуханието на мирото.

4 Тогаз един от учениците му, Юда Симонов Искориотски, който щеше да го предаде, казва:

5 Защо да се не продаде това миро за триста динарии, и да се дадат на сиромасите?

6 А това го рече, не защото го беше грижа за сиромасите,

Иоан

но защото бе крадец и той имаше касата, и носеше каквото туряха в нея.

7 Тогаз Исус рече: Недейте я; за деня на погребението ми го е задържала.

8 Защото сиромасите всякога имате със себе си, а мене всякога нямате.

9 И разумяха голямо множество от Юдеите, че е там; и дойдоха, не току за Исуса, но да видят и Лазара, когото възкреси от мъртвите.

10 А първосвещениците се наговориха да убият и Лазара,

11 Защото мнозина от Юдеите за него отиваха и вярваха в Исуса.

12 На утрешния ден народ много, който беше дошел на празника, като чуха, че иде Исус в Ерусалим,

13 Взеха вейки финикови, та излязоха да го посрещнат и викаха: Осана! Благословен, който иде в името Господне, Цар Израилев!

14 А Исус намери осле и възседна на него, според както е писано:

15 "Не бой се, дъще Сионова, ето, твоят Цар иде, възседнал на ждребе ослично."

16 Но това учениците му изпървом не разумяха; а когато се прослави Исус, тогаз си наумиха, че това бе за него писано, и това му сториха.

17 А народът, който беше с него, когато повика Лазара от гроба и го възкреси от мъртвите, свидетелствувше.

18 За това го и посрещнал народът, защото чуха, че сторил това чудо.

19 А Фарисеите рекоха помежду си: Видите ли, че нищо не ползувате? Ето, светът отиде след него.

20 И между тези, които възлязваха да се поклонят в празника, имаше и някои Елини.

21 И те дойдоха при Филипа, който бе от Витсаида Галилейска и молиха му се, и казваха: Господине, искаме да видим Исуса.

22 Идва Филип и казва на Андрея: Андрей, пък и Филип казват на Исуса.

23 А Исус им отговори и рече: Дойде часът да се прослави Син Человечески.

24 Истина, истина ви казвам: Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод приноси.

25 Който обича живота си, ще го изгуби; и който ненавиди живота си на този свят, за вечен живот ще го упази.

26 Ако слугува някой на мене, мене да последва; и дето съм аз, там ще бъде и слугата ми; и който слугува на мене, него ще почте Отец ми.

27 Сега душата ми е смутена; и що да река? Отче, избави ме от този час. Но за това дойдох на този час.

28 Отче, прослави името твое. Тогаз дойде глас от небето: И прославих, и пак ще прославя.

29 А народът, който стояха и чуха това казваха: Гръм е. Други говореха: Ангел му продума.

30 Отговори Исус и рече:

Този глас не биде за мене, но за вас.

31 Сега е съдба на този свят: сега князът на този свят ще бъде изпъден вън.

32 И когато бъда аз въздигнат от земята ще привлека всичките при себе си.

33 А това говореше като назначаваше от каква смърт имаше да умре.

34 Отговори му народът: Ние сме чули от закона, че Христос във веки пребъдва; и как казваш ти, че Син Человечески трябва да бъде въздигнат? Кой е този Син Человечески?

35 И рече им Исус: Още малко време виделината е с вас. Ходете докле имате виделина, да ви не настигне тъмнината; а който ходи в тъмнината не знае къде отива.

36 Докле имате виделината, вярвайте във виделината за да сте синове на виделината. Това издума Исус, и отиде та се скри от тях.

37 Но и да бе сторил толкоз чудеса пред тях, не вървяха в него;

38 За да се изпълни речта на пророка Исаия, който рече: "Господи, кой повярва на нашето проповядване и мишцата Господня кому се откри?"

39 За това не можаха да вярват, защото пак Исаия рече:

40 "Ослепил е очите им и окаменил сърдцата им, с очи да не видят и със сърца да не разумят, та да не се обърнат и ги изцеля."

41 Това рече Исаия когато видя славата негова и говори за него.

42 Но пак и от князовете мнозина повярваха в него; но поради Фарисеите не изповядваха, за да не бъдат отличени от съборището;

43 Защото възлюбиха славата човеческа повече нежели славата Божия.

44 А Исус възгласи и рече: Който вярва в мене, не вярва в мене, но в тогози, който ме е проводил.

45 И който гледа мене, гледа тогози, който ме е проводил.

46 Аз дойдох виделината на света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в мене.

47 И ако чуе някой моите думи и не повярва, аз няма да го съдя; защото не дойдох да съдя света, но да спася света.

48 Който се отмята от мене и не приема моите думи, има кой да го съди: словото, което говорих, то ще го съди в последния ден.

49 Защото аз от себе си не говорих; но Отец, който ме проводи, той ми даде заповед какво да река и що да говоря.

50 И знам, че неговата заповед е живот вечен. И тъй, това що говоря, както ми е Отец рекъл така говоря.

ГЛАВА 13

1 И пред празника на пасхата, като знаеше Исус, че дойде часът му да премине от този свят към Отца, както бе възлюбил своите,

Иоан

които бяха на света, до край ги възлюбих.

2 И на вечерянето (когато вече дяволът беше вложил в сърцето на Юда Симонова Искароитскаго да го предаде.)

3 Понеже знаеше Исус, че Отец му е дал всичко на ръцете и, че от Бога е излязъл и при Бога отива,

4 Става от вечерята и слага си дрехите, и взе престилка та се препаса.

5 После наля вода в омивалницата, и начна да омива нозете на учениците и да ги отрива с престилката, с която бе препасан.

6 И тъй, идва при Симона Петра; а той му казва: Господи, ти ли ще ми омиеш нозете?

7 Отговори Исус и рече му: Това, което аз правя ти не знаеш, но изпосле ще разумееш.

8 Казва му Петър: Няма да омиеш ти моите нозе до века. Отговори му Исус: Ако те не омия, нямаш дял с мене.

9 Казва му Симон Петър: Господи, не само нозете ми, но и ръцете и главата.

10 Казва му Исус: Омитият няма потреба освен нозете си да омие, но е всичкий чист; и вие сте чисти, но не всинца.

11 Защото знаеше предателя си; за това рече: Не сте всинца вие чисти.

12 А като оми нозете им и си взе дрехите, седна пак и рече им: Знаете ли що ви сторих?

13 Вие ме викате Учител и Господ; и добър казвате, защото съм.

14 И тъй, аз, Господ и

Учител, ако ви омих нозете, то и вие сте длъжни един другиму нозете да омивате.

15 Защото аз ви пример дадох да правите и вие, както аз направих вам.

16 Истина, истина ви казвам: Никой раб не е погорен от господаря си; нито посланик е погорен от оногоз, който го е изпратил.

17 Това като знаете, блажени сте ако го правите.

18 Не казвам това за всинца ви: аз зная кои съм избрал; но за да се сбъдне писанието: "Който яде хляб с мене дигна против мене петата си."

19 От сега ви казвам това, докле още не е било, та като се сбъдне да повярвате, че съм аз.

20 Истина, истина ви казвам: Който приема когото аз проводя, мене приема, и който приема мене, приема тогоз, който ме е проводил.

21 Това рече Исус, смути се духом и свидетелствува, и рече: Истина, истина ви казвам, че един от вас ще ме предаде.

22 Тогаз учениците се спогледаха помежду си, и недоумяваха се за кого говори.

23 А един от учениците, когото обичаше Исус, беше се облегал на скута Исусов.

24 Кивнува му Симон Петър да попита кой е този, за когото говори.

25 А той припадна на гърдите Исусови и казва му: Господи, кой е?

26 Отговори Исус: Аз като затопя залька, комуто го дам той е; и затопи залька и

го даде на Юда Симонова Искаротскаго.

27 И подир залька тогаз влезе Сатана в него; и тъй казва му Исус: Което правиш прави го по-скоро.

28 А това никой от седещите на трапезата не разумя защо му го рече;

29 Защото някой мислеха, понеже Юда имаше касата, че му казва Исус: Купи каквото ни трябва за празника, или да даде нещо на сиромасите.

30 И тъй, като взе той залька, излезе тутакси; а беше ноц.

31 А когато излезе той, казва Исус: Сега се прослави Син Человечески и Бог се прослави в него.

32 Ако Бог се прослави в него, то и него Бог ще прослави в себе си, и сега ще го прослави.

33 Чадца, още малко съм с вас. Ще ме търсите и, както рекох на Юдеите: Дето ида аз вие не можете да дойдете, и вам казвам сега.

34 Нова заповед ви давам: Да имате любов помежду си; както ви възлюбих, и вие да имате любов помежду си.

35 От това всички ще познаят, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си.

36 Казва му Симон Петър: Господи, къде отхождаш? Отговори му Исус: Където отивам не можеш сега да дойдеш след мене, но подир ще ме последваш.

37 Казва му Петър: Господи, защо да не мога да дойда след тебе сега? Душата си ще положи за тебе.

38 Отговори му Исус: Душата си ли за мене ще положиш? Истина, истина ти казвам: Доде не е пял петелът, три пъти ще се отречеш от мене.

ГЛАВА 14

1 Да не се смущава сърцето ви: вярвайте в Бога и в мене вярвайте.

2 В дома на Отца моего много жилища има; ако да не бе така аз бих ви казал. Отхождам да ви приготвя място.

3 И когато отида и ви приготвя място, ще дойда пак и ще ви взема при себе си, щото дето съм аз да бъдете и вие.

4 И къде отивам аз вие знаете, и пътя знаете.

5 Казва му Тома: Господи, не знаем къде отхождаш; и как можем да знаем пътя?

6 Казва му Исус: Аз съм пътя и истината, и живота: никой не отива при Отца освен чрез мене.

7 Ако бихте познавали мене, познавали бихте и Отца ми; и от нине познавате го и видяхте го.

8 Казва му Филип: Господи, покажи ни Отца и доста ни е.

9 Казва му Исус: Толкози време съм с вас, и не си ли ме познал Филипе? Кой е видял мене, видял е Отца; и как казваш ти : Покажи ни Отца?

10 Не вярваш ли, че аз съм в Отца, и Отец е в мене? Думите, които аз ви говоря, от самосебе си ги не говоря:

Иоан

но Отец който пробужда в мене, делата той прави.

11 Вярвайте ми, че аз съм в Отца, и Отец е в мене; ако ли не вярвайте ми за тия дела.

12 Истина, истина ви казвам: Който вярва в мене, делата които правя аз и той ще ги прави, защото аз отхождам при Отца си.

13 И каквото попросите в мое име ще го направя, за да се прослави Отец в Сина.

14 Ако попросите нещо в мое име, аз ще го направя.

15 Ако имате любов към мене, упазете моите заповеди.

16 И аз ще умоляя Отца, и ще ви даде друг Утешител да пребъде с вас во веки,

17 Духа на истината, когото светът не може да приеме, защото го не види, нито го познава; а вие го познавате, защото пребъдва с вас, и във вас ще бъде.

18 Няма да ви оставя сираци: ще дойда при вас.

19 Още малко и светът вече няма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже аз живея и вие ще живеете.

20 В онзи ден вие ще познаете, че аз съм в Отца си, и вие в мене, и аз във вас.

21 Който има моите заповеди и ги държи, той е, който ме люби; а който ме люби, възлюбен ще бъде от Отца ми; и аз ще го възлюбя, и ще ява себе си нему.

22 Казва му Юда (не Икариотски): Господи, що е това дете ще явиш себе си нам, а не на света?

23 Отговори Исус и рече му: Който люби мене, ще упазя

моего слово и Отец ми ще го възлюби, и ще дойде при него, и ще направим жилище у него.

24 Който не люби мене, моите думи не държи; и словото, което слушате не е мое, но на Отца, който ме е проводил.

25 Това ви изказах докле съм още с вас.

26 Утешителят, духа Светий, когото Отец ще ви проводи в мое име, той ще ви научи всичко, и ще ви напомни всичко що съм ви рекъл.

27 Мир ви оставям: моя мир ви давам: аз не ви давам, както светът дава. Да не се смущава сърцето ви, нито да се устращава.

28 Чухте, че аз ви рекох: Отивам си, и ще дойда при вас. Ако ме любехте, възрадвали се бихте за това що рекох: Отхождам при Отца; защото Отец мой е поголям от мене.

29 И сега ви рекох преди да бъде, че когато се сбъдне да повярвате.

30 От сега с вас няма много да говоря; защото иде князът на този свят, и той няма нищо в мене.

31 Но за да познае светът, че аз любя Отца и както ми е Отец заповядал, така правя. Станете, да отидем от тука.

ГЛАВА 15

1 Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.

2 Всяка пръчка в мене, която не принося плод, която не принося плод, отрязва я; и всяка що дава

плод, очисти я за да даде много плод.

3 Вие сега сте чисти заради словото, което ви говорих.

4 Пребъдете в мене, и аз във вас. Както лозената пръчка не може да принесе плод от самосебе си, ако не пребъде на лозата, така нито вие, ако не пребъдете в мене.

5 Аз съм лозата, вие пръчките: който пребъдва в мене и аз в него, той принася плод много; защото без мене не можете нищо да сторите.

6 Ако не пребъде някой в мене, изхвърлен бива във както лозената пръчка и изсухнува; и събират ги, та ги кладат на огъня и горят.

7 Ако пребъдете в мене и думите ми пребъдат във вас, каквото искате ще просите и ще ви бъде.

8 В това се прославя Отец ми, да приносяте много плод; и така ще бъдете мои ученици.

9 Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас; пребъдете в моята любов.

10 Ако държите моите заповеди, ще пребъдете в любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца си и пребъдвам в неговата любов.

11 Това ви говорих за да пребъде моята радост във вас и вашата радост да бъде изпълнена.

12 Тая е моята заповед, да имате любов помежду си, както ви аз възлюбих.

13 Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой си душата си за приятелите си.

14 Вие сте ми приятели, ако правите това, което ви аз заповядвам.

15 Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му; а вас ви нарекох приятели защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го.

16 Не избрахте вие мене, но аз вас избрах, и поставих ви да идете и да принесете плод, и плодът ви да пребъде; щото каквото поискате от Отца в мое име да го даде.

17 Това ви заповядвам, да имате любов един към друг.

18 Светът ако ви ненавиди знайте, че мене по-напред от вас възненавидя.

19 Ако бяхте от света, светът би любил своето; а понеже не сте от света, но аз ви избрах от света, затова светът ви ненавиди.

20 Помнете словото, което ви аз рекох: Не е рабът по-голям от господаря си. Мене ако изгониха, и вас ще изгонят: ако са държали словото ми, и вашето ще държат.

21 Но всичко това ще ви сторят заради моето име, защото не знаят тогоз, който ме е проводил.

22 Ако не бях дошел и не бях им говорил, грях не щяха да имат; сега обаче за греховете си извинение нямат.

23 Който ненавиди мене, и Отца ми не навиди.

24 Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха имали; но сега видяха и възненавидяха и мене, и Отца ми.

Иоан

25 Но това биде за да се изпълни писаното в закона им слово: "Без причина ме невъзвидяха."

26 А когато дойде Утешителят, когото аз ще ви изпратя от Отца, Духа на истината, който от Отца изходи, той ще свидетелствува за мене.

27 Но и вие свидетелствувате, защото от начало сте с мене.

ГЛАВА 16

1 Това ви казах за да се не съблазните.

2 От съборищата ще ви отлъчат; но иде час, в който всеки, който ви убие да мисли, че служба принася Богу.

3 И това ще ви сторят, защото не познаха Отца, нито мене.

4 Но аз ви рекох това, та кога дойде този час да го помните, че аз ви съм рекъл; и от най-напред не ви го казах, защото бях с вас.

5 А сега отхождам при тогоз, който ме е проводил; и никой от вас ме не пита: Къде отхождаш?

6 Но понеже ви изказах това, скръб изпълни сърцата ви.

7 А пък аз истината ви казвам: За вас е по-добре да отида аз защото, ако не отида аз, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида ще ви го проводя.

8 И той, кога дойде, ще изобличи света за грях и за правда, и за съдба:

9 За грях, защото не вярвате в мене;

10 За правда, защото отхождам при Отца си, и няма вече да ме виждате;

11 А за съдба, защото князът на този свят е осъден.

12 Много още имам да ви река; но сега не можете да носите.

13 А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви настави на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе ще говори, и ще извести това, що има да бъде.

14 Той ще мене да прослави, защото от моето ще вземе и ще ви извести.

15 Всичко, що има Отец, мое е; за това рекох, че от моето ще вземе и ще ви извести.

16 Още малко и няма да ме виждате, и пак малко, и ще ме видите; защото аз при Отца отхождам.

17 Тогаз някой от учениците му подумаха помежду си: Що е това, което ни казва: Още малко и няма да ме виждате; и пак малко, и ще ме видите; и това, че аз при Отца отхождам?

18 И говореха: Що е това, което казва, малко? Не знаем що дума.

19 И разумя Иисус, че щяха да го питат, и рече им: За това ли разисквате помежду си дето рекох: Малко и няма да ме виждате; и пак малко, и ще ме видите?

20 Истина, истина ви казвам, че вие ще възплачете и ще възридаете, а светът ще се възрадва; и вие ще бъдете оскърбени, но скъбта ви ще се промени на радост.

21 Жена кога ражда на скръб е, защото е дошел часът ѝ; а когато роди детето, не помни вече тъгата си поради радостта, че се е родил човек на света.

22 Така и вие сега скръб имате; но аз пак ще ви видя, и ще се възрадва сърдцето ви, и радостта ви никои няма да отнеме от вас.

23 И в онзи ден няма да поискате от мене нищо. Истина, истина ви казвам, че всичко каквото попросите от Отца в мое име ще ви даде.

24 До нине не сте попросили нищо в мое име: просете и ще получите, за да бъде радостта ви пълна.

25 Това ви говорих с притчи; но настава час, когато няма вече с притчи да ви говоря, но явно ще ви известя за Отца.

26 В онзи ден ще попросите в мое име; и не ви казвам, че аз ще умоля Отца за вас;

27 Защото сам си Отец ви любя, понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох.

28 Излязох от Отца и дойдох на света; и пак оставям света, и при Отца отхождам.

29 Казват му учениците негови: Ето, сега явно говориш и не казваш никои притча.

30 Сега познаваме, че всичко знаеш и нямаш нужда да те пита някой. По това вярваме, че от Бога си излязъл.

31 Отговори им Исус: Сега ли вярвате?

32 Ето, настава час, и

дошел е вече, да се разидете всеки на мястото си и мене самичък да оставите; но не съм сам, защото Отец е с мене.

33 Това ви казах, за да имате мир в мене. В света скръб ще имате; но дерзайте, аз победих света.

ГЛАВА 17

1 Това изговори Исус и възведе очите си на небето, и рече: Отче, дойде часът: прослави Сина си, да те прослави и Син ти;

2 Както си му дал власт на всяка плът, да даде живот вечен на всички, които си му дал.

3 А това е живот вечний, дето да познаят тебе, единаго, истиннаго Бога, и Исуса Христа, когото си проводил.

4 Аз те прославих на земята: свърших работата, която ми даде да върша.

5 И нине прослави ме ти Отче, у самаго тебе, със славата, която имах у тебе преди създанието на мира.

6 Изявих името ти на тия человети, които ми даде от света. Твои бяха и даде ги на мене, и твоето слово удържах.

7 Сега познаха, че всичко, що ми си дал от тебе е;

8 Защото словесата, които ми даде ти, дадох ги на тях; и те приеха, и познаха наистина, че от тебе излязох, и повярваха, че ти си ме проводил.

9 Аз за тях се моля: не се моля за света, но за тези,

Иоан

които ми даде ти, защото са твои.

10 И всичко мое твое е, и твоето мое, и прославих се в тях.

11 И не съм вече на света, те са на света, и аз ида при тебе. Отче светий, упаци ги в името си, тия, които ми даде, за да бъдат едно както ние.

12 Когато бях с тях на света, аз ги пазих в твоето име: тези, които ми даде упацих; и ни един от тях не погина, тъкмо син погибелний, за да се изпълни писанието.

13 А сега при тебе ида; и това доде съм на света казвам, за да имат моята радост пълна в себе си.

14 Аз им дадох словото твое; и светът ги възненавидя, защото не са от света, както аз не съм от света.

15 Не се моля да ги вземеш от света, но да ги упациш от лукаваго.

16 От света не са, както и аз не съм от света.

17 Освети ги чрез твоята истина: твоето слово е истина.

18 Както ти проводи мене на света, така и аз проводих тях на света;

19 И за тях аз осветявам себе си, да бъдат и те осветени чрез истината.

20 И не само за тях се моля, но и за онези, които чрез тяхното слово ще повярват в мене,

21 Да бъдат всички едно; както ти, Отче, си в мене и аз съм в тебе, да бъдат и те в нас едно; за да повярва светът, че ти си ме проводил.

22 И аз, славата която ми даде, дадох я тям; да бъдат едно, както сме ние едно:

23 Аз в тях и ти в мене; да бъдат свършени в едно и да разбере светът, че ти си ме проводил, и възлюбил си ги както си възлюбил мене.

24 Отче, тези които си ми дал, искам дето съм аз да бъдат и те с мене, за да гледат славата моя, която ми си дал; защото си ме възлюбил преди създание мира.

25 Отче праведний, светът не те е познал, но аз те познах; и те познаха, че ти си ме проводил.

26 И явих им твоето име, и ще явя да бъде в тях любовта, с която си ме възлюбил и аз в тях.

ГЛАВА 18

1 Това като рече Исус, излезе с учениците си отвъжд потока Кедрон дето имаше градина, в която влезе той и учениците му.

2 А Юда, който го предаваше, знаеше това място, защото много пъти се събираше Исус там с учениците си.

3 И тъй, Юда, като взе един пълк и слуги от първосвещениците и Фарисеите, дойде там с фенери и свещи, и оръжия.

4 А Исус, понеже знаеше всичко, що имаше да дойде върх него, излезе и рече им: Кого търсите?

5 Отговориха му: Исуса Назарянина. Казва им Исус:

Аз съм. С тях стоеше Юда, който го предаваше.

6 И като им каза: Аз съм, подръпнаха се назад и паднаха на земята.

7 И пак ги попита: Кого търсите? А те рекоха: Исуса Назарянина.

8 Отговори Исус: Рекох ви, че съм аз; и тъй, ако мене търсите, оставете тези да си идат;

9 За да се сбъде думата, която рече: От тези, които си ми дал, не изгубих никого.

10 А Симон Петър като имаше нож, измъкна го и удари слугата първосвещеников, и отсече му дясното ухо; а на слугата името беше Малх.

11 Тогаз рече Исус на Петра: Тури ножа си в ножницата. Чашата която ми даде Отец, да я не пия ли?

12 И тъй, пълкът и тисящникът, и слугите Юдейски уловиха Исус и вързаха го.

13 И заведоха го първо при Ана; защото беше тест на Каиафа, който беше първосвещеник през тая година.

14 А Каиафа беше този, който беше дал съвет на Юдеите, че е по-добре да загине един човек за народа.

15 И вслед Исуса идеше Симон Петър и другия ученик; и този ученик беше познат на първосвещеника, и влезе с Исуса в двора първосвещеников;

16 А Петър стоеше вън до вратата. И тъй, излезе другият ученик, който беше

познат на първосвещеника, и каза на вратарката, и въведе Петра.

17 И казва слугинята вратарка на Петра: Да не си и ти от учениците на тогози човека? Казва той: Не съм.

18 И стоеха рабите и слугите, които бяха наклали огън, защото беше студено, и се грееха: с тях стоеше и Петър и се грееше.

19 А първосвещеникът попита Исус за учениците му и за учението му.

20 Отговори му Исус: Аз явно говорях на света: аз всякога поучавах в съборището и в храма, дето Юдеите се събират винаги; и нищо не съм говорил на скрито.

21 Що питаш мене? Питай, които са ме чули какво им съм говорил: ето, те знаят що съм аз рекъл.

22 А когато рече това, един от слугите, който стоеше близо, удари плесница на Исуса и рече: Така ли отговаряш първосвещенику?

23 Отговори му Исус: Ако съм зле продумал, свидетелствувай за злото; ако ли добре, защо ме биеш?

24 И проводил го бе Ана вързан при първосвещеника Каиафа.

25 А Симон Петър стоеше и грееше се; и рекоха му: Да не си и ти от неговите ученици? Отрече се той и рече: Не съм.

26 Казва един от рабите първосвещеникови, който беше роднина на оногози, комуто Петър отсече ухото: Не те ли видях аз в градината с него?

Иоан

27 И Петър пак се отрече; и тоз час петелът попя.

28 Тогаз заведеха Исуса от Каиафа в преторията; а беше сутрина, и те не влязоха в преторията, да не се осквернят, но да ядат пасхата.

29 За то излезе Пилат при тях и рече: Какво обвинение нанасяте върх тогози човека?

30 Отговориха и рекоха му: Той, ако не бе злодеец, не бихме го предали на тебе.

31 А Пилат им рече: Вземете го вие и по закону вашему съдете го. Рекоха му Юдеите: Нам не ни е простено да убием никого;

32 За да се сбъде речта Исусова, която рече, като назначаваше с каква смърт имаше да умре.

33 И тъй, Пилат влезе пак в преторията и повика Исуса, и рече му: Ти ли си цар Юдейски?

34 Отговори му Исус: От самосебеси ли казваш ти това, или други ти рекоха за мене?

35 Отговори Пилат: Че аз Юдеин ли съм? Твоят народ и първосвещениците предадоха те на мене. Що си сторил?

36 Отговори Исус: Моето царство не е от този свят; ако беше царството ми от този свят, слугите ми борили се биха да не бъда предаден на Юдеите. А сега царството ми не е от тука.

37 А Пилат му рече: И тъй, ти сега цар ли си? Отговори Исус: Ти право казваш, че аз съм цар. Аз за това се родих,

и за това дойдох на този свят, да свидетелствувам истината. Всеки, който е от истината слуша гласа ми.

38 Казва му Пилат: Що е истина? И щом рече това излезе пак при Юдеите и рече им: Аз не намервам ни една вина в него.

39 А у вас има обичай да ви пускам едного на пасхата: рачите ли да ви пусна царя Юдейски?

40 Тогаз пак извикаха всичките и казваха: Не него, но Варава. А Варава беше разбойник.

ГЛАВА 19

1 Тогаз Пилат взе Исуса и го би.

2 И войните изплетоха венец от тръне, възложиха го на главата му и облякоха му багрена дреха;

3 И казваха: Радвай се царю Юдейски! и удряха му плесници.

4 И излезе Пилат пак въвн, и казва им: Ето, извеждам ви го въвн да познаете, че ни една вина не намервам в него.

5 Тогаз излезе Исус въвн и носеше трънения венец, и багрената дреха. И казва им Пилат: Ето човека!

6 А първосвещениците и слугите, щом го видяха, извикаха: Разпни го! Разпни го! Казва им Пилат: Вземете го вие и разпнете го; защото аз не намервам вина в него.

7 Отговориха му Юдеите: Ние закон имаме, и по нашия закон трябва да умре; защото направи себе си Син Божий.

8 А Пилат, като чу тая дума, повече се убоя.

9 И влезе пак в приторията, и каза на Исуса: Ти от къде си? А Исус му отговор не даде.

10 Казва му Пилат: На мене ли не говориш? Не знаеш ли, че власт имам да те разпна и власт имам да те пусна?

11 Отговори Исус: Не би имал ти никаква власт над мене, ако не бе ти дадено от горе; за това, който ме предава на тебе има по-голям грях.

12 От това Пилат искаше да го пусне; Юдеите обаче викаха и казваха: Ако пуснеш тогози, не си приятел Кесарев: всеки, който прави себе си цар противник е Кесарю.

13 А Пилат, като чу тая дума, изведе Исуса вѐн и седна на съдийския престол, на мястото, което се казваше Каменопостлано, а по Еврейски Гавата.

14 Беше петък на пасхата и часът около шест; и каза на Юдеите: Ето вашия цар!

15 А те извикаха: Махни го! Махни! Разпни го! Казва им Пилат: Царя ли вашего да разпна? Отговориха първосвещениците: Ние нямаме друг цар освен Кесаря.

16 И тогаз им го предаде да се разпне. И взеха Исуса, и го закараха.

17 И носеше кръста си, и излезе на мястото, нарицаемо Лобно, което по Еврейски се казва Голгота,

18 Дето го разпнаха, и с него други двама, отсам и отсам, а посред Исуса.

19 А Пилата написа и титла, и тури над кръста. И написаното бе: ИСУС НАЗАРЯНИН, ЦАР ЮДЕЙСКИ.

20 И тази титла прочетоха мнозина от Юдеите; защото беше близо до града мястото, дето разпнаха Исуса, и написаното бе Еврейски, Гръцки, и Латински.

21 А първосвещенеците Юдейски казваха на Пилата: Недей писа: Цар Юдейски, но, че той рече: Цар Юдейски съм.

22 Отговори Пилата: Каквото писах, писах.

23 А войните, като разпнаха Исуса, взеха дрехите му и направиха четири дялове, на всеки войник по един дял, и хитона; а хитонът не беше шит, но от горе до долу цял изтъкан.

24 И рекоха си помежду си: Да го не съдираме, но да метнем жребе за него кому да бъде; за да се изпълни писанието, което казва: "Разделиха дрехите помежду си, и за одеждата ми жребе метнаха". И тъй, войните това сториха.

25 А до кръста Исусов стоеха майка му и на майка му сестра й, Мария жената Клеонова, и Мария Магдалина.

26 А Исус, като видя майка си и ученика, когото обичаше, че стояха близу, казва на майка си: Жено, ето син ти.

27 После казва на ученика: Ето майка ти. И от онзи час взе я ученикът у дома си.

28 След това, като знаеше Исус, че всичко се свърши, за

Иоан

да се сбъде писанието, рече: Жаден съм.

29 И там имаше сложен съсъд пълен с оцет; и войните напълниха гъба с оцет, обвиха я с исоп, и принесоха я на устата му.

30 И като прие Исус оцета рече: Свърши се; и преклони глава и предаде дух.

31 Но понеже тогава бе петък, за да не останат телата на кръста в съботата (защото беше велик ден оная събота), то Юдеите помолиха Пилата да им се пребият голените, и да ги дигнат от там.

32 Тогаз дойдоха войните и на първия пребиха голените, и на другия, който беше разпнат с него.

33 А когато дойдоха при Исус и го видяха, че е умрял вече, не му пребиха голените.

34 Но един от войните прободе с копие ребрата му; и тутакси излезе кръв и вода.

35 И този, който видя, свидетелствува и истинно е неговото свидетелство; и той знае, че истина казва за да повярвате вие.

36 Защото всичко това стана за да се изпълни писанието: “Кост негова не ще да се строши;”

37 И пак друго писание казва: “Ще погледнат на него, когато прободоха.”

38 А след това Йосиф от Ариматея (който беше ученик Исусов, но потаен заради страха от Юдеите,) примомли се на Пилата да вземе тялото Исусово; и той даде воля. И той дойде та дигна тялото Исусово.

39 Дойде още и Никодим (който бе дохождал от най-първо през нощ при Исуса), и носеше едно смешение от смирна и алой до сто литри.

40 И тъй, взеха тялото Исусово и обвиха го в плащаница с ароматите, както е обичай на Юдеите да погребват.

41 И на онова място, дето бе разпнат, имаше градина, и в градината гроб нов, в който никой още не бе положен.

42 Там, прочее, положиха Исуса поради петъка на Юдеите, защото беше близо гробът.

ГЛАВА 20

1 И в първия ден на седмицата Мария Магдалина идва на гроба сутринта рано, като беше още тъмно, и гледа камика дигнат от гроба.

2 Тича тогаз и идва при Симона Петра, и при другия ученик, когото обичаше Исус, и казва им: Дигнали Господа от гроба и не знаем де са го положили.

3 И тъй, Петър и другия ученик излязоха, и отхождаха на гроба.

4 И тичаха и двамата наедно; и другият ученик предвари по-скоро Петра и дойде пръв на гроба;

5 И като надниква, вижда плащаниците сложени; но не влезе.

6 След него дойде и Симон Петър, и влезе в гроба, и видя плащаниците сложени,

7 И кърпата, която беше на главата му сложена, не

наедно с плащаницата, но особно свита на едно място.

8 Тогаз влезе и другият ученик, който дойде по-напред на гроба, и видя, и повярва;

9 Защото не бяха разумяли още писанието, че трябваше той да възкръсне из мъртвите.

10 И върнаха се пак учениците у тях си.

11 А Мария стоеше до гроба вън и плачеше; и тъй, като плачеше, надникна в гроба,

12 И вижда два ангела с бели дрехи седнали, един откъм главата и един откъм нозете, там дето бе лежало тялото Исусово.

13 И те ѝ казват: Жено, защо плачеш? Казва им: Защото взели Господа моего, и не зная де са го положили.

14 И това като рече, обърна се назад и вижда Исуса, че стои и не знаеше, че е Исус.

15 Казва ѝ Исус: Жено, защо плачеш? Кого търсиш? А тя понеже го имаше, че е градинарят казва му: Господине, ако си го ти изнесъл, кажи ми де си го положил и аз ще го взема.

16 Казва ѝ Исус: Марийо! Тя се обърна и рече му: Равуни! Коего се казва Учителю!

17 Казва ѝ Исус: Не се допирай до мене, защото не съм възлезъл още при Отца си; но иди при братята ми и кажи им: Възлезвам при Отца моего и Отца вашего, и Бога моего, и Бога вашего.

18 Идва Мария Магдалина та известява учениците, че видя Господа, и че той ѝ рече това.

19 А вечерта на този ден, първия на седмицата, когато бяха и вратата заключени, дето учениците бяха събрани поради страха от Юдеите, дойде Исус и застана наред, и казва им: Мир вам!

20 И това като рече, показва им ръцете и ребрата си. И зарадваха се учениците като видяха Господа.

21 И пак им рече Исус: Мир вам: Както ме Отец проводи, и аз провождам вас.

22 И това като рече духна, и казва им: Приемете Духа Светаго.

23 На които простите греховете, простени им са; и на които задържите, задържани са.

24 А Тома, един от дванадесетте, нарицаемий Близнец, не беше с тях когато дойде Исус.

25 И казваха му другите ученици: Видяхме Господа. А той им рече: Ако не видя на ръцете му язвите от гвоздеите и не туря пръста си в язвите на гвоздеите, и не вложя ръката си в ребрата му, няма да повярвам.

26 И подир осем дни пак бяха вътре учениците му, и Тома с тях: идва Исус, като бяха вратата заключени, и застана наред тях и рече: Мир вам!

27 После казва на Тома: Дай си тука пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и тури в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен.

28 И отговори Тома и рече му: Господ мой и Бог мой!

29 Казва му Исус: Понеже ме видя, Томо, повярва.

Иоан

Блажени, които без да видят повярваха.

30 И още много други чудеса стори Исус пред учениците си, които не са писани в тази книга.

31 А тези са написани, за да повярват, че Исус е Христос, Син Божий, и като вярват да имат живот в неговото име.

ГЛАВА 21

1 Подир това пак се яви Исус на учениците си на Тивериадското море; и яви им се така:

2 Там бяха наедно Симон Петър, и Тома, нарицаемий Близнец, и Натанаил от Кана Галилейска, и синовете Зеведееви, и други двамина от учениците негови.

3 Казва им Симон Петър: Аз ще отида да ловя риба. Казват му: Ще дойдем и ние с тебе. Излязоха и възлезоха завчас на ладията; и през оная нощ не уловиха нищо.

4 И като се разсъмна вече настана Исус на брега; но учниците не познаха, че той е Исус.

5 Казва им Исус: Деца, имате ли нещо за ядене? Отговориха му: Не.

6 А той им рече: Хвърляйте мрежата от дясно на ладията и ще намерите. И тъй хвърлиха: и не можаха вече да я привлекат от множеството на рибата.

7 Тогаз онзи ученик, когото обичаше Исус, казва на Петра: Господ е. А Симон Петър като чу, че е Господ препаса връхната си дреха

(защото беше гол) и хвърли се в морето.

8 А другите ученици дойдоха с ладията (защото не бяха далеч от земята, но колкото двеста лакти) и влачеха мрежата с рибата.

9 И като излязоха на земята гледат жарава разложена, и риба турена на нея, и хляб.

10 Казва им Исус: Донесете от рибите, които уловихте сега.

11 Възлезе Симон Петър та извлече мрежата на земята, пълна с едри риби, сто и петдесет и три; и толкоз като бяха, мрежата се не съдра.

12 Казва им Исус: Елате, обядвайте. И никой от учениците не смеше да го попита: Ти кой си? Понеже знаеха, че е Господ.

13 Идва тогаз Исус и взема хляба, и дава им, така и рибата.

14 Това беше вече трети път дето се яви Исус на учениците си откак възкръсна от мъртвите.

15 А като се наобядваха, казва Исус Симону Петру: Симоне Йонин, любиш ли ме повече от тия? Казва му: Ей, Господи, ти знаеш, че те обичам. Казва му: Паси агънците ми.

16 Казва му пак втори път: Симоне Йонин, любиш ли ме? Казва му: Ей, Господи, ти знаеш, че те обичам. Казва му: Паси овците ми.

17 Казва му трети път: Симоне Йонин, обичаш ли ме? Оскърби се Петър защото му рече трети път: Обичаш ли

ме? И рече му: Господи, ти всичко знаеш, ти знаеш, че те обичам. Казва му Исус: Паси овците ми.

18 Истина, истина ти казвам: Когато беше ти млад, сам си се опасваше и ходеше където щеше; но като остарееш ще простреш ръце, и друг ще те опасва и ще те води където ти не щеш.

19 И това рече, като назначаваше с каква смърт имаше да прослави Бога. И това, щом рече, казва му: Върви подир ми.

20 А Петър като се обърна вижда, че иде подире им ученикът, когото обичаше Исус, този който на вечерята се наклони на гърдите му и рече: Господи, кой е, който ще те предаде?

21 Него като видя Петър

казва Исусу: Господи, а този що?

22 Казва му Исус: Ако ща да пребъде той докле дойда, тебе що ти е? Ти върви подире ми.

23 И тъй, разнесе се тая дума помежду братята, че този ученик няма да умре; а Исус му не рече, че няма да умре, но: Ако ща да остане той докле дойда, тебе що ти е?

24 Този е ученикът, който свидетелствува за това, който написа това; и знаем, че неговото свидетелство е истинно.

25 Има още и други много неща, що стори Исус, които, ако би да се напишат едно по едно, и цял свят, ми се чини, не би вместил написните книги. Амин.

ПОСЛАНИЕ НА АПОСТОЛ ПАВЕЛ ДО РИМЛЯНИТЕ

ГЛАВА 1

1 Павел, раб Исус Христов, призван апостол, избран да проповядва евангелието Божие,

2 (Което по-напред обеща Бог чрез пророците си в светите писания,

3 За Сина си, Господа нашего Исуса Христа, който по плът се роди от семето Давидово,

4 А по Духа на светинята, чрез възкресението от мъртвите, откри се във всички сила Син Божий,

5 Чрез когото приехме благодат и посланничеството за неговото име да приведем в послушанието на вярата от всички народи;

6 Между които сте и вие призвани от Исуса Христа,))

7 На всички вас, които сте в Рим, възлюбени Божии, призвани светии: Благодат да бъде вам и мир от Бога Отца нашего и Господа Исуса Христа.

8 Най-първо благодаря Богу моему чрез Исуса Христа за всинца ви, защото вярата ваша по всичкият свят се възвестява.

9 Понеже свидетел ми е Бог, комуто служа с духа си в благоговестуването на Сина му, че непрестанно ви споменавам,

10 И в молитвите си винаги

се моля, дано с волята Божия се сподобя някога да дойда до вас;

11 Защото желая да ви видя, за да ви предам духовно някое дарование за утвърждение ваше;

12 А то е да се утеша взаимно между вас чрез общата вяра, ваша и моя.

13 И не искам, братие, да не знаете, че много пъти се каних да дойда до вас за да имам и от помежду вас някой плод, както и между другите народи; но до сега все съм бил възпиран.

14 Длъжен съм и на Елини, и на варвари, на учени и на неучени;

15 Така, колкото от моя страна, готов съм да проповядвам евангелието и на вас, които сте в Рим.

16 Защото не се срамувам от благоговестуването на Христово; понеже е сила Божия за спасение на всекиго, който вярва, първо на Юдеина, а после и на езичника.

17 Защото правдата Божия в него се открива чрез вяра за вяра, както е писано: "Праведният чрез вяра ще живее."

18 Защото гняв Божий се открива от небото върху нечестие и неправда на човеците, които държат истината с неправда.

РИМЛЯНИ

19 Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, известно е на тях; защото Бог им го изяви.

20 Понеже невидимите негови, сиреч, присносущната негова сила и божественост, виждат се явно от създание мира, разумяваеми чрез творенията; така щото те остават безответни.

21 Защото, като познаха Бога, не прославиха го като Бога, нито му благодариха; но осуетиха се в своите размисления, и помрачи се несмисленото тяхно сърце.

22 Като се казват, че са мъдри избежуха,

23 И слава на нетленнаго Бога измениха в подобие на образа на тленен човек и на птици, и на четвероноги, и на гадове.

24 За това, и според похотите на сърдцата им предаде ги Бог на нечистота, за да обезчестяват телата им в сами тях,

25 Те, които промениха истината Божия в лъжа, и поклониха се и служиха на тварта, а не на Твореца, който е благословен во веки. Амин.

26 За това ги предаде Бог на срамотни страсти; защото и жените им измениха естественото употребление на противоположеност.

27 Подобно и мъжете оставиха естественото употребление на женския пол, та се разжегоха в похотта си един на друг и струват безобразност мъже на мъже, и приемат си достойното въздаяние на своето заблуждение.

28 И като не се постараха да имат разумение за Бога, предаде ги Бог на развратен ум да правят, което не подобава,

29 Изпълнени с всяка неправда, с блуд, с лукавство, с користолюбие, и със злоба; пълни със завист, с убийство, с крамола, с измама, и със злонравие;

30 Шепотници, клеветници, богоненавистници, хулители, горди, самохвалци, измислители на злини, непокорни на родителите си, 31 Неразумни, въроломни, немилосердни, неприрителни, немилостиви;

32 Които още и като знаят праведния Божий съд, че тези, които правят таквиз работи са достойни за смърт, не само ги правят, но и съизволяват на онези, които ги правят.

ГЛАВА 2

1 За това, безответен си, о човече, който и да си, който съдиш другиго; защото в каквото съдиш другиго, себе си осъждаш; понеже ти, който съдиш правиш истото.

2 А знаем, че Божий съд е според истината върху тези, които правят таквиз работи.

3 И мислиш ли това, о човече, ти, който съдиш тези, що правят таквиз работи, че ще избегнеш от Божия съд като правиш и ти истото?

4 Или презираш богатството на неговата

благост, гърцеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благост те води на покаяние?

5 А по упорството си и непокаянието си сърце ти трупаш на себе си гняв за в деня на гнева и в откритието на праведния съд от Бога,

6 Който ще въздаде всеки му според делата му:

7 Живот вечен на тези, които с постоянството си в добро дело търсят слава, почит, и безсмъртие;

8 Ярост, гън и гняв на тези, които упорстват и се не покоряват на истината, а покоряват се на неправдата:

9 Скръб и утеснение на всяка душа на човека, който работи зло, първом на Юдеина, после и на езичника;

10 А слава и почит, и мир всекиму, който прави добро, първом на Юдеина, после и на езичника.

11 Понеже Господ на лице не гледа.

12 Защото тези, които са сгрешили без закон, без закон ще и да погинат; и които са под закон сгрешили, под закон съдени ще бъдат,

13 (Защото не са праведни пред Бога слушателите на закона; но изпълнителите на закона ще бъдат оправдани.

14 Понеже когато езичниците, които нямат закон, по природа правят, което е законно, то, и закон като нямат те, сами са закон на себе си:

15 Те показват делото на закона писано в сърцата им, имат и съвестта си, която

свидетелствува, и помислите, които се осъждат или се оправдават помежду си един друг.)

16 В деня когато, според моето благовестуване, Бог чрез Исуса Христа ще съди тайните дела на човеците.

17 Ето, ти се зовеш Юдеин и облягах се на закона, и с Бога се ухвалиш;

18 И знаеш волята негова, и разсъждаш по-доброто, понеже се научаваш от закона;

19 Имаш още и уверение в себе си, че си водител на слепите, виделина на тези, които са в тъмнина,

20 Наставник на простаците, учител на младенците, понеже имаш в закона образа на знанието и на истината.

21 И тъй, ти, който учиш другиго, не учиш ли себе си? Ти, който проповядваш да не крадат, крадеш ли?

22 Ти, който казваш да не прелюбодействуват, прелюбодействува ли? Ти, който се гнусиш от идолите, светотатствува ли?

23 Ти, който се хвалиш със закона, безчестиш ли Бога чрез престъпването на закона?

24 Защото, според както е писано, името Божие поради вас се хули между езичниците.

25 Понеже обрязването ползува, ако изпълняваш закона; ако ли си престъпник на закона, то твоето обрязване става необрязване;

26 И тъй, ако необрязваният съхранява заповедите на

РИМЛЯНИ

закона, неговото необрязване няма ли да му се вмени за обрязване?

27 И в природно състояние необрязваният, който изпълнява закона, не ще ли осъди тебе, който имаш писанието на закона и обрязването, а пък си престъпник на закона?

28 Защото не е Юдеин този, който е най-вече такъв, нито е обрязване, което е най-вече в плътта;

29 Но Юдеин е този, който е вътрешно Юдеин, и обрязване това, което в сърдцето по дух, а не по буква; на когото похвалата не е от хората, но от Бога.

ГЛАВА 3

1 И тъй, какво е преимущество на Юдеина? Или каква полза има от обрязването?

2 Много от всяка страна, а най-първо защото на Юдеите се вѳвери словото Божие.

3 Понеже, ако някои не повярваха, що има от това? Дали ще тяхното неверство да унищожи Божията вяра?

4 Да не бъде! Но Бог нека е истинен, а всеки човек лъжлив, според както е писано: "За да се оправдаеш в думите си и да победиш, когато се съдиш."

5 Ако ли нашата неправда показва Божията правда, що има да речем? Дали е Бог несправедлив, когато нанаси гняв? (По човечески говоря.)

6 Да не бъде! Понеже как ще съди Бог света?

7 Защото, ако с моята лъжа стане повече явна истината Божия за негова слава, то защо вече аз да се осъждам като грешник?

8 И, (както ни хулят и, както говорят някои, че ние тъй казваме,) защо да не правим злото за да дойде доброто? На такъвиз осъждението е праведно.

9 А що от това? Надминуваме ли в нещо езичниците? Никак; защото предизобличихме и Юдеите, и езичниците, че всички са под грях,

10 Както е писано: "Няма праведен ни един:

11 Няма, който да разумява: няма, който да търси Бога.

12 Всички се уклониха, купно непотребни станаха: няма, който да прави добро, няма ни един."

13 "Гърлото им е гроб отворен: с езиките си лъстяха:" "Под устните им е яд аспидов:"

14 На които "устата са пълни с клетви и горести:"

15 "Нозете им са бързи да пролеят кръв:"

16 "Запустение и окаяние в пътищата им;

17 И път мирен не са познали:"

18 "Няма страх Божий пред очите им."

19 И знаем, че което говори закона, говори на онези, които са под закона; за да се затулят всеки уста, и да бъде цял повинен пред Бога.

20 Защото ни една плът няма да се оправдае пред него от делата на закона; понеже

чрез закона бива само познаването на греха.

21 А сега и без закона се яви правдата Божия, за която свидетелствуват закона и пророците,

22 Сиреч, правдата Божия чрез вярата в Исуса Христа за всички и на всички, които вярват; защото няма разлика.

23 Понеже всички съгрешиха и лишени са от славата Божия;

24 А оправдават се даром с неговата благодат чрез изкупването, което е в Христа Исуса,

25 Когато Бог предложи умилюване чрез вярата в кръвта му, да покаже правдата си за опрощаване на сторените изнапред грехове чрез дълготърпението Божие;

26 Да покаже правдата си в настоящето време, за да е той праведен и да оправдава тогози, който вярва в Исуса.

27 И тъй, де остава похвалата? Изключена е. Чрез кой закон? Чрез закона на делата ли? Не; но чрез закона на вярата.

28 И тъй, ние заключаваме, че човек се оправдава чрез вярата без делата на закона.

29 Или Бог е Бог само на Юдеите, а не и на езичниците? Наистина и на езичниците е.

30 Понеже един е Бог, който ще оправдае обрязването от вярата и необрязването чрез вярата.

31 И тъй, с вярата закон ли разваляме? Да не бъде! но закон утвърждаваме.

1 И тъй, що има да речем, че е намерил Авраам, нашият отец, по плътти?

2 Защото, ако се е оправдал Авраам от делата, има с що да се хвали, но не пред Бога.

3 Понеже що казва писанието? “И повярва Авраам в Бога, и то му се вмени за правда.”

4 А на тогози, който работи, заплата му не се вменява като благодат, но като дълг;

5 А на тогыз, който не работи, а вярва в тогыз, който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда.

6 Както и Давид казва блаженството на човека, комуто Бог вменява правда без дела:

7 “Блажени тези, на които беззаконията се простиха, и на които греховете се прикриха.

8 Блажен човек този, комуто Господ няма да вмени грях.”

9 И тъй, това блаженство за обрязаните ли бива, или за необрязаните? Защото казваме, че на Авраама вярата му се вмени за правда.

10 А как му се вмени? Когато беше в обрязване ли, или в необрязване? Не в обрязване, но в необрязване.

11 И прие белега на обрязването като печат на правдата чрез вярата, която имаше като беше необрязан, да бъде той отец на всичките вярващи когато са в необрязване, за да се вмени правдата и на тях;

РИМЛЯНИ

12 И отец на обрязването, не тъкмо на обрязаните, но и на тези, които ходят в стъпките на вярата на отца нашего Авраама когато бе в необрязване.

13 Понеже обещанието към Авраама или към неговото семе, че ще бъде наследник на света не стана чрез закона, но чрез правдата на вярата.

14 Защото, ако са наследници тези, които са от закона, то вярата е осуетена и обещанието е унищожено;

15 Понеже законът докарва гняв; защото, дето няма закон, там няма нито престъпление.

16 За това наследие е от вярата, за да бъде по благодат, така щото обещанието да е здраво на всичкото семе, не току на това, което е от закона, но и на това, което е от вярата на Авраама, който на всинца ни отец,

17 (Както е писано: "Поставих те отец на много народи,") пред Бога, в когото повярва, и който съживява мъртвите, и нарича което не съществува като че съществува.

18 Той без причина за надежда повярва в надеждата, че ще бъде отец на много народи, по реченото: "Така многобройно ще бъде твоето семе."

19 И без да ослабне във вярата не сматряше, че тялото му е вече замъртвяло като бе почти столетен, нито мъртвостта на Саррината утроба;

20 Нито си тури умисъл с неверие за Божието обещание, но утвърди се във вярата и даде Богу слава,

21 Уверен, че това, което обеща Бог, силен е и да го изпълни.

22 За това му се и вмени за правда.

23 Това пък, че му се вмени за правда, не се написа тъкмо за едного него,

24 Но и за нас, на които ще се вменява като вярваме в тогози, който е възкръснал от мъртвите, Исуса Господа нашего,

25 Който бе предаден за прегрешенията ни и възкръсна за оправданието ни.

ГЛАВА 5

1 И тъй, оправдани чрез вяра имаме мир с Бога чрез Господа нашего Исуса Христа;

2 Чрез когото ние с вярата придобихме и входа в този благодат, в която стоим и се хвалим с надеждата на Божията слава.

3 И не току това, но хвалим се и със скърбите си като знаем, че скръбта произвежда търпение,

4 А търпението опитност, а опитността надежда.

5 А надеждата не посрамява; защото любовта Божия е изляна в сърцата ни чрез дадената нам Духа Светаго.

6 Понеже Христос, когато ние бяхме още немощни, на определеното време умря за нечестивите.

7 Защото едва ще се намери да умре някой и за праведен

человек; (а може би да дръзне някой да умре за благодетелния;)

8 Но Бог показва своята към нас любов, защото когато ние още бяхме грешници Христос умря за нас;

9 Много повече сега, като се оправдахме чрез кръвта му, ще се избавим от греха чрез него.

10 Защото, неприятели като бяхме, ако се примирихме с Бога чрез смъртта на Сина му, колко повече сега примирени като ще се избавим чрез неговия живот!

11 И не току това, но и хвалим се с Бога чрез Господа нашего Исуса Христа, чрез когото приехме сега примирение.

12 За това, както чрез еднаго човека грехът влезе в света, и чрез греха - смъртта, и така мина смъртта във всичките човеци, понеже всички съгрешиха;

13 (Защото и до преди закона грехът беше в света; грях обаче не се счита когато няма закон;)

14 Но смъртта от Адама до Моисея царува и над тези, които не бяха съгрешили според престъпването на Адама, който е образ на Бъдещия.

15 Но не както съгрешението, така и дарованието; защото ако поради престъплението на едного измряха многото, то Божията благодат и дарованието чрез благодатта на едного човека, Исуса Христа, много повече се преумножи за мнозина.

16 И дарбата не е както съдбата чрез едного що е съгрешил; защото съдбата бе от едного за осъждане, а дарбата от много прегрешения за оправдание.

17 Защото чрез прегрешението на едного, ако се възцари смъртта чрез едного, то тези, които получават изобилието на благодатта и на дарбата на правдата, много повече ще царуват в живот чрез едного Исуса Христа.

18 И тъй, както чрез прегрешението на едного дойде осъждението на всичките човеци, така и чрез правдата на едного дойде на всичките човеци оправдание в живот.

19 Защото както чрез непослушанието на едного човека станаха грешни многото, така чрез послушанието на едного многото ще станат праведни.

20 А законът влезе изпосле, да се умножи прегрешението; а дето се умножи грехът, преумножи се благодатта;

21 Да би, както царува грехът в смъртта, така да се възцари и благодатта чрез правдата в живот вечен чрез Исуса Христа Господа нашего.

ГЛАВА 6

1 И тъй, що да речем? Да останем ли в греха за да се умножи благодатта?

2 Да не бъде! Ние, които сме умрели към греха, как ще живеем вече в него?

РИМЛЯНИ

3 Или не знаете, че ние, които сме се кръстили в Исуса Христа, кръстихме се в смъртта му?

4 И тъй, чрез кръщението спогребохме се с него в смъртта, да би, както Христос чрез славата на Отца възкръсна от мъртвите, така и ние да ходим в нов живот.

5 Защото, ако станаме еднакви с него по подобие на смъртта му, би щем еднакви и по подобие на възкресението;

6 Като знаем това, че ветхият наш човек бе разпет с него, за да изчезне тялото на греха, щото да не бъдем вече роби на греха.

7 Защото, който е умрял свободен е от греха.

8 Ако ли сме умрели с Христа вярваме, че ще и да живеем с него;

9 Когато знаем, че Христос като възкръсна от мъртвите не умира вече: смъртта вече няма власт над него.

10 Защото, това дете умря той, умря веднъж за греха; а това дете живее, живее за Бога.

11 Така и вие считайте себе си, че сте мъртви към греха, а живи към Бога чрез Христа Исуса Господа нашего.

12 И тъй, да не царува грехът в смъртното ваше тяло, за да сте послушни на неговите похоти.

13 Нито представяйте удове ваши на греха за оръдия на неправдата; но представете себе си на Бога, като от мъртвите оживели,

и удове ваши на Бога за оръдия на правдата.

14 Защото грехът няма да ви обладае, понеже не сте под закон, но под благодат.

15 А що от това? Да съгрешим ли защото не сме под закон, но под благодат? Да не бъде!

16 Не знаете ли, че комуто представяте себе си раби за послушание, раби сте нему, комуто се покорявате, или на греха за смърт, или на послушанието за правда?

17 Благодарение обаче Богу, защото бяхте раби на греха, но послушахте от сърдце образа на учението, което ви се предаде.

18 А освободени от греха вие станяхте раби на правдата.

19 По човечески говоря зарад немоцта на вашата плът. Защото както представихте удове ваши за раби на нечистотата и на беззаконието за беззаконство, така сега представете вашите удове раби на правдата за светост.

20 Защото когато бяхте раби на греха, свободни бяхте от правдата.

21 Тогаз, прочее, какъв шлод имахте от онези работи, за които сега се срамувате? Защото сетнината им е смърт.

22 Но сега, като се освободихте от греха, и станяхте раби Богу, имате плода си в светост, а сетнината - живот вечен.

23 Защото заплата на греха е смърт; а Божието дарование е живот вечен в Христа Исуса Господа нашего.

ГЛАВА 7

1 Или не знаете, братие (защото говоря на тези, които знаят закона), че законът владее над човека до колкото време живее?

2 Защото мъжатица жена чрез закона е привързана на мъжа си доде е жив; ако ли умре мъжът остава свободна от мъжевия закон.

3 И тъй, ако би при живота на мъжа си да отиде за друг мъж, блудница става; но ако умре мъжът, свободна е от закона, да не е блудница, ако отиде за друг мъж.

4 И тъй, братие мои, колкото за закона, и вие умряхте чрез тялото Христово, за да се съчетаете с друго, който е възкръснал от мъртвите, да принесем плод Богу.

5 Защото когато бяхме в плътта, страстите на греховете, които се показваха чрез закона, действаха в нашите удове за да принесем плод на смъртта.

6 Сега обаче, като умряхме към оногози, който ни държеше, освободихме се от закона, за да работим Богу по новия дух, а не по ветхата буква.

7 И тъй, що има да речем? Законът ли е грях? Да не бъде! Но не познах греха освен чрез закона; защото и пожеланието не бих познал за грях, ако не би казал законът: "Не пожелавай."

8 Но понеже грехът взе повод чрез заповедта, произведе в мене всяко пожелание; защото без закона грехът е мъртъв;

9 И аз живеях някога си без закона; но когато дойде заповедта, оживих грехът, а пък аз умрях;

10 И заповедта, която се даде за живот, тя ми се намери за смърт.

11 Защото грехът, като взе повод чрез заповедта, прелъсти ме и умъртви ме чрез нея.

12 Тъй щото законът е свет, и заповедта, света и праведна, и добра.

13 И тъй, доброто ли стана смърт за мене? Да не бъде! но грехът да се яви грях, който ми причинява смърт чрез доброто, тъй щото чрез заповедта грехът да бъде много по-греховен.

14 Защото знаем, че законът е духовен; а пък аз съм плътен, продаден под греха.

15 Защото не познавам онова, което правя; понеже не правя това, което искам; но онова, което мразя, него правя.

16 Ако ли правя онова, което не ща, съгласен съм със закона, че е добър.

17 А сега вече това не го правя аз, но грехът, който живее в мене.

18 Защото знам, че в мене (сиреч, в плътта ми) не живее добро; понеже желание за доброто имам, но да правя доброто, това не намирам.

19 Защото не правя доброто, което искам; но злото, което не ща, него правя.

20 А кога правя аз това, което не ща, то вече го не правя аз, но грехът, който живее в мене.

РИМЛЯНИ

21 И тъй, намервам този закон, че кога аз искам да правя доброто, злото е готово при мене.

22 Защото според вътрешния човек съуслаждавам се в закона Божий;

23 Но в удовете си виждам друг закон, който воюва против закона на ума ми, и поробва ме на греховния закон, който е в удовете ми.

24 Окаянен аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?

25 Благодаря Богу чрез Исуса Христа Господа нашего. И тъй, сам аз с ума си слугувам на Божия закон, а с плътта - на греховния закон.

ГЛАВА 8

1 Сега прочее няма никакво осъждане на тези, които са в Христа Исуса, които ходят не по плът, но по Дух.

2 Защото законът на Духа на живота в Христа Исуса освободи ме от закона на греха и на смъртта.

3 Понеже невъзможното на закона, по това що бе отслабнал чрез плътта, Бог, като проводи Сина си в подобие на греховната плът и в жертва за греха, осъди греха в плътта,

4 За да се изпълни правдата на закона в нас, които не ходим по плът, но по Дух.

5 Защото, които живеят по плът, плътското мъдруват, а които живеят по Дух - духовното.

6 Понеже мъдруването на плътта е смърт; а мъдруването на Духа е живот и мир.

7 Защото мъдруването на плътта е вражда против Бога; понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.

8 И които са на плътта не могат да угодят Богу.

9 Вие, обаче, не сте на плътта, но на духа, ако живее във вас Духът Божий. Но ако някой няма Дух Христов, той не е негов.

10 Ако ли е Христов във вас, тялото е мъртво поради греха, а духът е жив поради правдата.

11 Ако ли живее във вас Духът на тогози, който е възкресил Исуса от мъртвите, то този, който възкреси Христа от мъртвите ще оживи и смъртните ваши тела чрез неговия Дух, който обитава във вас.

12 И тъй, братие, ние сме длъжни не на плътта, та да живеем по плът.

13 Защото по плът ако живеете, ще умрете; но, ако умъртвявате Духом телесните дела, ще живеете.

14 Понеже, които се управляват от Духа Божия, те са синове Божии.

15 Защото не сте приели дух на рабство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на усинование, чрез когото и викаме: Ава, Отче.

16 Сам Духът свидетелствува наедно с нашия дух, че ние сме чада Божии.

17 Ако ли сме чада, то сме и

наследници, наследници на Бога, а сънаследници на Христа; ако страдаме с него наедно, за да станем и съпричастници на неговата слава.

18 Понеже смятаме, че нинешните временни страдания не са достойни да се сравнят със славата, която има да се открие в нас.

19 Защото усърдното чакане на всичкото създание очига откриването на синовете Божии.

20 Понеже създанието се подчини на суетността, не своеволно, но чрез тогози, който го подчини,

21 Със надежда, че и самото създание ще се освободи от робството на тлението и ще премине в свободата на славата на чадата Божии.

22 Понеже знаем, че всичкото създание съвокупно въздиша и на мъки е даже до нине.

23 И не то само, но и ние, които нимае начатъка на Духа, и ние сами въздишае в себе си и очигае усиновението, сиреч, изкупуването на нашето тяло.

24 Защото с надеждата се избавихме; а надежда, която се види не е надежда; защото това, което види някой, как ще се надее за него?

25 Ако ли се надеем за онова, което не видим, то с търпение го очакваме.

26 Така също и Духът ни помага в нашите немощи; понеже не знаем за какво да се молим както по добава; но Духът сам ходатайствува за

нас с неизказани въздишания.

27 А този, който изпитва сърцата, знае какво е мъдруването на Духа, че по волята Божия ходатайствува за светиите.

28 Знаем пък, че на тези, които любят Бога, които са призвани според неговото предопределение, всичкото на добро им съдействува.

29 Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни в образа на Сина му, за да е той първороден между много братя;

30 А които предопредели, тях и призва; а които призва, тях и оправда; а които оправда, тях и прослави.

31 И тъй, на това какво има да речем? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?

32 Понеже той, който и Сина своего на пожали, но предадего за всинца ни, как не ще ни подари с него наедно и всичко?

33 Кой ще обвини избраните Божии? Бог е, който ги оправдава.

34 Кой ще е този, който ще ги осъжда? Христос е, който умря, а найпаче и възкъсна, който е и от дясната страна на Бога, който и ходатайствува за нас.

35 Кой ще ни отлъчи от любовта Христова? скъб ли, или утеснение, или гонение, или глад, или голота, или беда, или нож?

36 (Както е писано: "За тебе вес ден сме убивани: вмениявани сме като овци за клане.")

37 Но във всичко това

РИМЛЯНИ

препобеждаваме чрез тогози, който ни е възлюбил.

38 Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сили, нито сегашното, нито бъдещето,

39 Нито височина, нито дълбочина, нито друго някое създание не може да ни отлъчи от любовта Божия, която е в Христа Исуса, Господа нашего.

ГЛАВА 9

1 Истина говоря в Христа, не лъжа, (понеже имам съвестта си с мене, която ми свидетелствува в Духа Светаго),

2 Че имам голяма сръб и непрестанна мъка на сърцето си.

3 Защото желал бих сам аз да съм анатема, сиреч, отлъчен от Христа, заради моите братя и за моите по плът роднини;

4 Които са Израиляни, и на които принадлежат усиновението, и славата, и заветите, и законоположението, и богослужението, и обещанията;

5 На които са и отците, и от които се роди по плът Христос, който е над всичко Бог благословен во веки. Амин.

6 Но не може да бъде, че е пропаднало словото Божие; защото не са всички Израил тежи, които са от Израил;

7 Нито защото са семе Авраамово, за това са те всички чада; но "в Исаака ще ти се нарече семе"

8 Сиреч, чадата на плътта, не са те чада Божии; но чадата на обещанието се считат семе.

9 Защото това е словото на обещанието: "По това време ще дойда и Сарра ще има син."

10 И не току това, но и Ревека, когато зачна два сина от одного, сиреч, от Исаака отца нашего,

11 (Защото преди да се родят децата, и преди да са сторили нещо добро или зло, за да остане Божието по избране предопределение, не от делата, но от призвания),

12 Рече й се, че: "Поголемият ще бъде раб на помалкия;"

13 Както е написано: "Якова възлюбих, а Исава възненавидях."

14 И тъй, какво ще речем? Неправда има ли в Бога? Да не бъде!

15 Защото казва Моисею: "Ще помилвам когото ще помилвам, и ще пожалея когото ще пожалея."

16 И тъй, не е от тогози, който иска, нито от тогова, който тича, но от Бога, който милва.

17 Защото писанието говори Фараону: "Само за това те повдигнах, да покаже в тебе силата си, и да се възвести името ми по всичката земя."

18 И тъй, когото ще - милва, и когато ще - ожесточава.

19 На това ти ще ми речеш: А защо укорява? Кой се е възпротивил на волята му?

20 Но, о человече, ти, кой си що отговаряш срещу Бога? Да ли направеното нещо ще рече на оногози, който го е

направил: Защо си ме така направил?

21 Или няма власт грънчарят над калта, от едно смешение да направи един съсъд за почест, а друг за безпочест?

22 И що от това, ако Бог, като е искал да покаже гнева си и да яви силата си е търпял с голямо дълготърпение съсъдите на гнева, приготвени за погибел;

23 И да направи пак опознато богатството на славата си над съсъдите на милостта, които е подготвил за слава,

24 Нас, които призва, не само от Юдеите, но и от езичниците?

25 Както и в Осия казва: "Ще нарека мой народ не моя си народ, и възлюбена - невъзлюбената"

26 "И на същото място дете им се рече: Не сте мой народ, там ще се назоват синове на Бога живаго."

27 А Исаия вика за Израиля: "Числото на синовете Израилеви, ако и да е колкото пясъка на морето, остатъкът ще се спаси;

28 Защото ще свърши и ще реши дело по правда; понеже решително дело ще направи Господ на земята."

29 И както предрече Исаия: "Ако не би Господ Саваот оставил нам семе, както Содом бихме станали и на Гомор бихме се уподобили."

30 И тъй, що има да речем? Че езичниците, които не диреха правда, получиха правда, и правда, която е от вярване;

31 А Израил, който диреше

закон на правда, не стигна в закон на правда.

32 Защо? За това, че не я търси чрез вярване, но като от делата на закона; защото се препънаха о камика на препъването;

33 Както е писано: "Ето полагам в Сион камик на препъването и канара на съблазън; и всеки, който вярва в него няма да се посрами."

ГЛАВА 10

1 Братие, моето сърдечно желание и молбата ми към Бога за Израиля е за тяхното спасение.

2 Защото свидетелствувам за тях, че имам ревност за Бога, но не по право разумение.

3 Понеже Божията правда като не разумяват, и своята си правда като искат да възстановят, не се покориха на Божията правда.

4 Понеже Христос е свършването на закона за оправдание на всекиго, който вярва.

5 Защото Моисей пише за правдата, която е от закона и казва: "Человек, който прави тези заповеди, чрез тях ще живее."

6 А правдата, която е от вяра, казва така: "Да не речеш в сърцето си: Кой ще възлесе на небето?" сиреч, да низведе Христа;

7 Или: "Кой ще слезе в бездната." Сиреч, да възведе Христа от мъртвите.

8 Но що казва писанието? "Словото е близо до тебе, в

РИМЛЯНИ

устата ти и в сърдцето ти;” сиреч, словото на вратата, която проповядваме,

9 Че: Ако изповядаш с устата си Господа Исуса, и повярваш в сърцето си, че Бог го е възкрасил от мъртвите, ще се спасиш.

10 Защото със сърце вярва някой за оправдание, и с уста бива изповядване за спасение.

11 Защото казва писанието: “Всеки, който вярва в него няма да се посрами.”

12 Понеже няма разлика между Юдеина и езичника; защото сам той е Господ на всички, богат към всички, които го призовават.

13 Защото: “Всеки, който призове името Господне, ще се спаси.”

14 Как прочее ще призоват тогози, в когото не са повярвали? И как ще повярват в тогози, за когото не са чули? И как ще чуят без проповедник?

15 И как ще проповядват, ако се не проводят? както е писано: “Колкото са прекрасни нозете на тези, които благовестуват мир, на тези, които благовестуват доброто!”

16 Но всички не бяха послушни на благовестуването; защото Исаия казва: “Господи, кой повярва на онова, което е чул от нас?”

17 И тъй, вратата е от слушане, а слушането - от словото Божие.

18 Но казвам: Те не са ли чули? Наистина чули са: “По всичката земя се разнесе

гласът им, и в краищата на вселената речите им.”

19 И пак казвам: Израил не разумя ли? Най напред Моисей казва: “Аз ще ви раздражня на ревнование с тези, които не са народ, ще ви разяря с несмислен народ;”

20 А Исаия дръзнува и казва: “Намериха ме тези, които не ме търсиха: явен бидох на тези, които не питаха за мене;”

21 А за Израиля казва: “Цел ден простирах ръцете си към народ, който се не покорява и противоречи.”

ГЛАВА 11

1 И тъй, казвам: Отхвърлил ли е Бог своя народ? Да не бъде! защото и аз съм

Израилянин, от семето Авраамово, от племето Вениаминово.

2 Не е отхвърлил Бог народа си, когото е предумнал. Или не знаете какво казва писанието за Илия? Как вика към Бога против Израиля и казва:

3 “Господи, пророците твои избиха и олтарите свои разкопаха; и сам аз останах, и искам и моя живот да вземат.”

4 Но що му отговаря божественият отговор? “Оставил съм си седем хиляди души мъже, които не се преклонили коляно пред Ваала.”

5 Така, и в сегашното време останало е нещо остатък по избране на благодатта.

6 Ако ли е по благодат, не е вече от делата, защото инак

благодатта не бива вече благодат; ако ли от делата, не е вече благодат, защото инак делото не е вече дело.

7 И тъй, що? Израил не получи това, което търсеше; но избраните получиха, а останалите ослепяха,

8 (Както е писано: “Даде им Бог дух на нечувствие, очи да не виждат, и уши да не чуят”) даже до днес.

9 И Давид каза: “Трапезата им да бъде за тях примка и уловка, и съблазън, и въздаяние;

10 Да помрачяят очите им, за да не видят; и гърбът им за винаги сгърби.”

11 И тъй, казвам: Да ли са прегрешили та да паднат? Да не бъде! Но чрез тяхното падане стана спасението в езичниците за да възбуди в тях ревнование.

12 И ако тяхното падане е богатство на света, и смаляването им - богатство на езичниците, колко повече тяхната пълнота!

13 Защото на вас езичниците говоря, понеже съм апостол на езичниците: моята служба славя,

14 Дано би да възбужда равнование в тези, които са моя плът и да спася някои от тях.

15 Защото, ако тяхното отхвърляне е примирение на света, що би друго било приимането им, ако не оживяването от мъртвите?

16 И ако са началките свети, то и цялото замесване е свето; и ако е свет коренът, то и ветвите са свети.

17 Ако ли са някои ветви

отрязани, и ти, като си бил дива маслина, присадил си се помежду тях и си станал съучастник на кореня и на тлъстината на маслината,

18 Не се хвали срещу ветвите; ако ли се хвалиш, то знай, че не държиш ти кореня, но коренят държи тебе.

19 Но ще речеш: Отрязаха се ветвите да се присадя аз.

20 Добре, за неверството им отрязаха се, а ти за вярата си стоиш: не високоумствувай, но бой се.

21 Защото, ако Бог не пощади естествените ветви, пази се да не би да не пощади и тебе.

22 Виж сега благостта и строгостта Божия: строгост над падналите, а благост над тебе, ако пребъдеш в благостта му; ако ли не, то и ти ще бъдеш отсечен.

23 И те пак, ако не останат в неверството, ще се присадят; защото силен е Бог да ги присади.

24 Понеже ако ти, отсечен от естествената дива маслина, и против естеството, си присаден на питомна маслина, колко повече те естествените ще се присадят на своята си маслина!

25 Защото, братие, не искам да не знаете тази тайна, за да не имате себе си, че сте мъдри, че ослепяване частно стана в Израил докато влезе пълното число на езичниците.

26 И така, всичкият Израил ще се спаси, както е писано: “Ще дойде от Сион

РИМЛЯНИ

Избавител, и ще отвърне нечестията от Якова.”

27 И този е заветът от мене към тях,” “Когато отнема греховете им.”

28 По евангелието те са неприятели за вас, а по избирането възлюблени Богу заради отците.

29 Защото дарованията и призванието Божие не приемат разкайване.

30 Защото както и вие бяхте някога си непокорни Богу, но сега чрез тяхното непокорство сте помилвани,

31 Така и те сега бидоха непокорни, та чрез вашето помилване да бъдат помилвани и те;

32 Защото Бог затвори всичките в непокорство, та всичките да помилва.

33 О, колко е дълбоко богатството и премъдростта, и знанието Божие! Колко са непостижими неговите съдби и неизследвани пътищата му!

34 Защото: “Кой е познал ума Господен? Или кой е бил нему съветник?”

35 Или: “Кой му е дал от по-напред нещо, та да му бъде въздаяние за него?”

36 Защото всичко е от него и чрез него, и за него. Нему слава во веки. Амин.

ГЛАВА 12

1 И тъй, моля ви, братие, за Божието милосердие, да представите телата ваши в жертва жива, света, благоугодна Богу, то да бъде разумното ваше служение;

2 И недейте се съобразува с

този век, но преобразувайте се с обновениято на ума си, за да познавате от опит що е благата, угодната и свършената воля Божия.

3 Защото казвам чрез дадената ми благодат всекиму, който е между вас, за да не мъдрува за себе си по-високо, отколкото трябва да мъдрува, но да мъдрува така, щото да смиrenomъдърствува, по мярката на вярата, която е всекиму Бог разделил.

4 Защото, както имаме много удове в едно тяло, а всички удове нямат истата работа,

5 Така и ние, многото, едно тяло сме в Христа, а всеки от нас сме удове един на друг.

6 И като имаме дарования различни по дадената нам благодат, ако е пророчество, да пророчествуваме съразмерно на вярата;

7 Ако ли служене, да прилежаваме в служенето; ако учи някой, да пребъдва в учението;

8 Ако увещава, в увещанието; който раздава, да раздава с простота; който началствува, да началствува с усърдие; който милва, да милва доброволно.

9 Любовта да бъде нелицемерна: имайте отвращение от злото и прилелявайте се към доброто.

10 Обичайте се един друг с братска любов: предваряйте да си отдавате един към друг почит:

11 Бивайте в усърдието нелениви, духом пламенни: Господу служете:

12 В надежда бивайте радостни, в скръб търпеливи, в молитва постоянни:

13 Помагайте на светиите в нуждите им: от гостолубие се не оставайте.

14 Благославяйте тези, които ви гонят: благославяйте и не кълнете.

15 Радвайте се с онези, които се радват и плачете с онези, които плачат.

16 Истото един към друг мъдрувайте: не мъдрувайте високи неща, но да се водите по смирените: не имайте себе си за мъдри.

17 Никому не въздавайте зло за зло; промишлявайте това, което е добро пред всичките чловеци.

18 Ако е възможно, колкото от ваша страна, имайте мир с всичките чловеци.

19 Не си отмъстявайте, възлюбени мои, но дайте място на гнева; защото е писано: "Мое е отмъщението, аз ще сторя въздаяние, казва Господ."

20 И тъй, ако е гладен неприятелят ти, нахрани го; ако е жеден, напои го; защото това като правиш, ще натрупаш жар на главата му.

21 Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто.

ГЛАВА 13

1 Всеки човек да се покорява на властите, що са над него; защото няма власт, която да не е от Бога и колкото власти има на света,

всичките са от Бога отредени.

2 Тъй щото, който се противи на властта, противи се се на Божията наредба; и, които се противят ще вземат осъждане за себе си.

3 Защото владетелите не са страх за добрите работи, но за злите. Искаш ли да се не боиш от властта? Прави доброто и ще имаш похвала от нея;

4 Понеже владетелят е Божий слуга на тебе за добро. Ако ли правиш зло, да се боиш; защото не носи напраздно сабята, понеже Божий слуга е, отмъстител да извършва гнева против тогози, който прави злото.

5 За това, нужно е да се покорявате, но не тъкмо поради гнева, но и зарад съвестта.

6 Понеже за това и дан плащате, защото са Божии служители, които постоянно с това се занимават.

7 И тъй, отдавайте на всеки кому каквото сте длъжни: комуто сте дан длъжни, данта; комуто бир, бирта; комуто страх, страха; комуто почест, почестта.

8 Не оставяйте никому длъжни в нищо, освен да имате любов един към другиго; защото, който люби другиго, изпълнява закона;

9 Понеже заповедите: "Не прелюбодействувай;" "Не убивай;" "Не кради;" "Не лъжесвидетелствувай;" "Не пожелай" и коя да е друга заповед в това слово се заключава: "Люби ближнаго твоего както самага себе си."

РИМЛЯНИ

10 Любовта не прави зло ближному; следователно любовта е изпълнение на закона.

11 И то, както знаем времето; защото часът вече настана да се събудим от сън, защото е по-близу нам спасението сега, отколкото когато повярвахме.

12 Нощта премина, а денят приближи; и тъй, нека отхвърлим работите на тъмнината и да се облечем с оръжието на виделината.

13 Както в ден да ходим благопристойно, не по кощунства и пиянства, не по курварство и похотливост, не по крамоли и зависти;

14 Но облечете се с Господа Исуса Христа и не промишлявайте за плътта в похотите ѝ.

ГЛАВА 14

1 Слабият във вярата приемайте, не с препиране за мненията.

2 Защото един вярва, че може всякакво да яде; а който е слаб във вярата, зеле яде.

3 Който яде да не презира тогоз, който не яде; и който не яде да не осъжда тогоз, който яде; защото Бог го е приел.

4 Ти кой си, що съдиш чужд слуга? Пред своя си Господар стои или пада; но ще стои, защото Бог е силен да го направи да стои.

5 Някой си има един ден за по-свет от друг ден; а друг има всеки ден еднакъв. Всеки по своя си ум да бъде удостоверен.

6 Който различава деня, различава го за Господа; и който не различава деня, за Господ го не различава. Който яде, за Господа яде, защото благодари Богу; и който не яде, за Господа не яде, и благодари Богу.

7 Защото никой от нас не живее за себе си, и никой не умира за себе си.

8 Понеже и, ако живеем, за Господа живеем; и ако умираме, за Господа умираме; и тъй, живеем ли, умираме ли, Господни сме.

9 Защото Христос за това и умря, и възкръсна, и оживя, да господствува над мъртвите и над живите.

10 А ти защо съдиш брата си? Или защо и ти презираш брата си? Понеже всинца ще предстанем на Христовото съдовище.

11 Защото е писано: "Жив съм аз, казва Господ, пред мене ще се поклони всяко коляно и всеки език Бога ще словослови."

12 И тъй, всеки от нас за себе си ще даде ответ Богу.

13 Тъй като е, да не съдим вече един другиго; но съдете повече това, да не полагате на брата си препъване или съблазън.

14 Зная и уверен съм в Господа Исуса, че нищо няма от самосебе си нечисто; освен за тогоз, който мисли за нещо, че е нечисто, нечисто е нему.

15 Но, ако е брат ти скръбен поради яденето, ти вече не ходиш по любов. С яденето си не погубвай тогоз за когото е Христос умрял.

16 И тъй, да се не охулва вашето добро.

17 Защото царството Божие не е ядене и пиене, но правда и мир, и радост в Духа Светаго.

18 Понеже, който служи Христу, в това угожда Богу и одобрен е от човеците.

19 И тъй, да дирим това, което служи за мир и за назидание един към друг.

20 За ядене недей съсипва Божията работа. Всичко е чисто; но зло е на човека, който яде със съблазън.

21 Добро е да не ядеш месо, нито да пиеш вино, нито да сториш нещо, в което се препътва, или се съблазнява, или изнемоощава брат ти.

22 Ти имаш вяра: имай я в себе си пред Бога: блажен, който не осъжда себе си в това, което избира за добро.

23 Но, който се съмнява, той, ако яде, осъжда се, защото не яде от вяра; и всяком, което не бива от вяра, грях е.

ГЛАВА 15

1 Ние силните длъжни сме да носим слабостите на безсилните и да не угождаме на себе си.

2 Но всеки от нас да угожда на ближния си в доброто за назидание.

3 Понеже и Христос не угоди на себе си, но както е писано: "Укоренията на онези, които те укоряват нападнаха върху мене."

4 Защото всичко, що е от по-напред писано, за поучение нам е преднаписано, та чрез търпението и утешението на

писанието да имаме надежда.

5 А Бог на търпението и на утешението дано ви даде единомислие помежду ви по Христа Исуса,

6 Да славите единомушно с едни уста Бога и Отца на Господа нашего Исуса Христа.

7 За това, приемайте се един друг, както и Христос ни прие за слава Божия.

8 И казвам, че Исус Христос стана служител на обрязването заради истината Божия, за да утвърди обещанията към отците;

9 А езичниците да прославят Бога за неговата милост, както е писано: "За това ще те прославя между езичниците и на името твое ще възпея."

10 И пак казва: "Възвеселете се, езичници, с народа негов;"

11 И пак: "Хвалете Господа вси езичници, и славословете го вси народи."

12 И пак Исаия говори: "Ще бъде корен Иесеев," и "който ще възстане да владее над езичниците; на него ще се надеят езичниците."

13 А Бог на надеждата дано ви изпълни с всяка радост и мир във вяраването, тъй щото чрез силата на Светаго Духа да се преумножава надеждата ви.

14 И сам аз, братие мои, уверен съм за вас, че и вие сте пълни с благодат, изпълнени с всяко знание и можете един друг да се наставлявате.

15 Но, братие, писах ви няколко по-дързновено като да ви напомня, заради

РИМЛЯНИ

дадената ми от Бога благодат,

16 Да бъда служител Исус Христосов в езичниците и да върша свещенодействието на благовестуването Божие, за да бъде приношеното на езичниците благоприятно, осветено Духом Светим.

17 И тъй, за това, което се отнася към Бога мога да се похваля в Христа Исуса;

18 Защото не бих дръзнал да река нещо такова, което не е извършил Христос чрез мене за покорение на езичниците във вярата, словом и делом,

19 Със силата на знамения и чудеса, със силата на Духа Божия, така щото от Ерусалим и наоколо, даже до Илирик, изпълних с проповедта на Христовото евангелие.

20 И така постарах се да проповядам евангелието, не там дето беше известно името Христово, за да не зида на чуждо основание;

21 Но, както е писано: "Онези, на които не се е възвестило, за него ще видят; и онези, които не са чули, ще разумят."

22 Това ме е и възпирало много пъти та не съм дошел при вас.

23 Но сега, като нямам вече място по тези страни, и от много години насам като желая да дойда при вас,

24 На отхождане в Испания ще дойда при вас; защото се надея на минуване да ви видя и вие да ме изпроводите до там след като ви се наситя колко-год.

25 А сега отхождам в Ерусалим да послужа на светеите.

26 Защото благоволиха Македония и Ахаия да сторят някоя помощ на бедните между светиите в Ерусалим.

27 Благоволиха наистина и длъжни им са; защото, ако езичниците станаха участници там в духовните неща, длъжни са да им послужат и в телесните.

28 И тъй, като извърша това, и като им превруча този плод, ще мина през вашите места за Испания.

29 И знам, че кога дойда при вас, ще дойда с изобилно благословение от Христовото благовестуване.

30 А при това моля ви се, братие, за Господа нашего Исуса Христа, и за любовта на Духа, да се потрудите с мене заедно в молитвите си към Бога за мене,

31 Да се избавя от противниците на вярата в Юдея, и да бъде благоприятна на светиите моята в Ерусалим услуга,

32 И да дойда радостен с волята Божия до вас, и да си почина с вас.

33 А Бог на мира да бъде с всички вас. Амин.

ГЛАВА 16

1 Препоръчвам ви Фива, сестрата наша, която е служителница на църквата в Кенхрея,

2 Да я приемете в Господа, както е прилично на светиите, и да ѝ пристоите

за каквото би да ѝ потрѣбва от вас; защото и тя е на мнозина простоявала, и на самаго мене.

3 Поздравете Прискила и Акила, моите в Христа Исуса сътрудници.

4 (Коиито си подложиха шиите под ножа за моя живот, на които не съм само аз, що благодаря, но и всичките църкви между езичниците), и домашната им църква.

5 Поздравете възлюбенаго ми Епенета, който е начатък на Ахаия в Христа.

6 Поздравете Мария, която се е много трудила за нас.

7 Поздравете Андроника и Юния, моите сродници и с мене съпленници, които са отлични между апостолите, които още и преди мене бяха повярвали в Христа.

8 Поздравете Амплия, възлюбенаго ми в Господа.

9 Поздравете Урвана, нашего в Христа сътрудника, и възлюбенаго ми Стахия.

10 Поздравете Апелия, познатия за верен в Христа. Поздравете, които са от Аристовуловит.

11 Поздравете роднината им Иродиона. Поздравете от Наркисовите тези, които са в Господа.

12 Поздравете Трифена и Трифоса, които се трудят за Господа. Поздравете любезната Персида, която се много труди за Господа.

13 Поздравете Руфа, избранаго в Господа, и неговата и моята майка.

14 Поздравете Асинкрита, Флегонта, Ерма, Патрова,

Ермия и братята, които са с тях.

15 Поздравете Филолога и Юлия, Нирея и сестра му, и Олимпана, и всичките светии, които са с тях.

16 Поздравете се един друг със светото целуване. Поздравяват ви всичките църкви Христови.

17 И моля ви се, братие, да се привардвате от тези, които правят раздори и съблазни против учението, което вие сте научили и отстранявайте се от тях.

18 Защото таквиз чловеци не служат Господу, нашему Исусу Христу, но на своя си търбух; и със сладки и ласкателни думи прелъгват сърцата на простодушните.

19 Защото вашето послушание е на всички известно; и тъй, колкото за вас, радвам се. Искам пак да бъдете мъдри на доброто, а прости на злото.

20 А Бог на мира скоро ще строши Сатана под нозете ви. Благодатта на Господа нашего Исуса Христа да бъде с вас. Амин.

21 Поздравяват ви Тимотей, сътрудникът мой, и сродниците ми Лукий и Ясон, и Сосипатър.

22 Поздравявам ви в Господа, аз Тертый, който писах това писмо.

23 Поздравява ви Гайй, странноприемецът мой и на всичката църква. Поздравява ви Ераст, строителят градски, и брат Кварт.

24 Благодатта на Господа нашего Исуса Христа да бъде с всички вас. Амин.

РИМЛЯНИ

25 А на тогава, който може да ви утвърди по моето благовестуване и проповедта за Исуса Христа, по откровението на тайната, която е била умълчана от вечни времена,

26 А сега се е явила и чрез

пророческите писания по повелието на вечнаго Бога стана позната на всичките народи за тяхно покоряване на вярата -

27 Единому, премъдрому Богу да бъде слава чрез Исуса Христа во веки. Амин.